

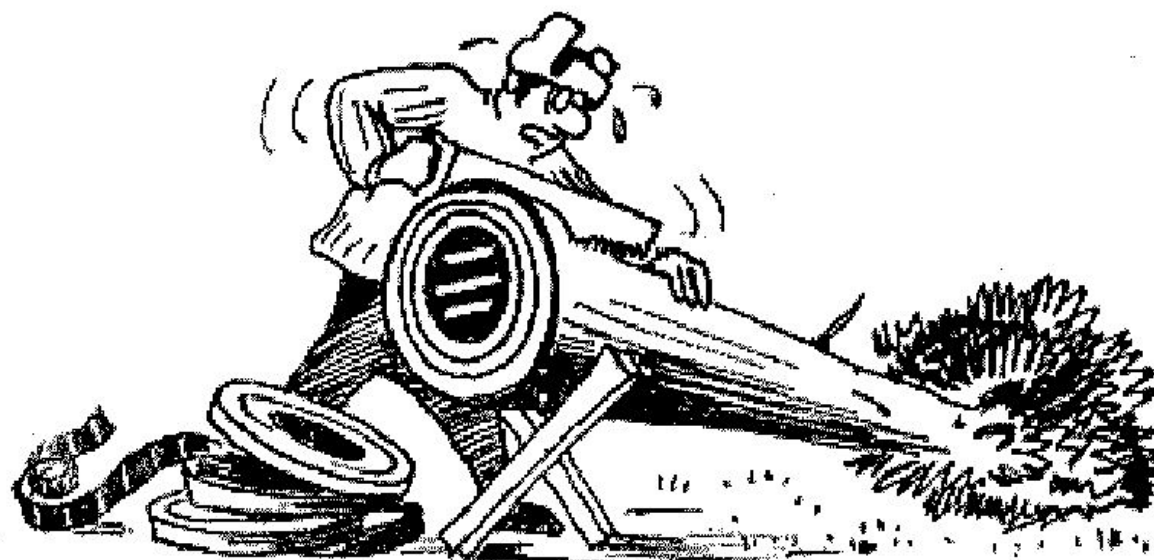
ГЕННАДІЙ
КОСТОВЕЦЬКИЙ
ОЛЕГ
ПОПОВ

**ПРИХОДЬТЕ
ВЧОРА**

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ
Олег ПОПОВ

ПРИХОДЬТЕ ВЧОРА

ІЛЮСТРАЦІЇ А. ЮНА

КИЇВ, ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
1985

У2
К-72

© Бібліотека «Перця» № 299, 1985 р.

Олег Попов
Геннадій Костовецький
Дружній шарж.

ВЕСЕЛИЙ ДУЕТ

П'ятнадцять років тому Геннадій Костовецький та Олег Попов закінчили Київський інженерно-будівельний інститут і захопилися побудовою... сюжетів гумористичних оповідань. Це захоплення привело їх до редакції журналу «Перець», де вони першою публікацією і відзначили своє п'ятдесятиліття — обом тоді «стукнуло» по двадцять п'ять.

Сьогодні цей творчий дует представляти не треба. Шанувальники гумору добре знають Геннадія Костовецького і Олега Попова по регулярних виступах на сторінках республіканської та всесоюзної періодики. Їхні веселі оповідання, дотепні гуморески, влучні афоризми, що вони їх друкують під рубрикою «Фрази», ось уже п'ятнадцять років постійно з'являються на сторінках «Перця». Вигадливі у сюжетах, автори добре володіють прийомом парадоксального фіналу. А це, як відомо, чудово «працює» на читабельність їхніх творів.

Двічі лауреати премії «Перця», Геннадій Костовецький і Олег Попов, працюючи над удосконаленням літературної майстерності, намагаються розширити свій жанровий діапазон. І це їм добре вдається. Свідомство тому — срібна медаль, яку завоював цей творчий дует на Всесоюзному кінофестивалі спортивних фільмів у Каунасі за сценарій до мультфільму «Сімейний марафон».

У перчанській бібліотеці — це друга книжка Г. Костовецького і О. Попова. Сподіваємося, що вона не розчарує вибагливих любителів гумору.

Чудовий літній день на знімальному майданчику. Все йде за сценарієм. Сонце майже у зеніті. Зрідка пропливають пір'їсті хмаринки. Духмяніють квіточки і мазь «Тайга». Метушиться тільки режисер.

— Головний герой готовий? Де головний герой? Боже мій! Це — лісоруб? З такими плечима? Хіба у лісоруба ноги ширше плечей?! Хутенько вдягніть на нього ще три тілогрійки... І заберіть з кишені верблюда. Я знаю, що «Кемел». Але ж він лісоруб, а не управляючий банком. Терміново задрапіруйте «Кемел» під «Махорочні». Я ж просив — достовірність, достовірність і ще раз достовірність...

А що це за шпори у нього на позі? Ножівку, по-моєму, треба в руках тримати. Це вона тільки називається ножівка. Та чого сперечатись, подивіться у тлумачному словнику, якщо не вірите...

А руки! Де трудові мозолі? Що значить — не доставили? Зараз вкатаємо постачальникові догану. Такими руками тільки ікру на бутерброди намащувати. Я прошу руки великим планом не брати...

Хто дав йому у руки сокиру? Бракує тільки нещас-

ного випадку. В нас же попереду чотири серії, якщо не всі шість... Кинь сокиру, тобі кажуть! Та не в головного оператора, молотобоець! Поклади її поруч себе. Ось так..

Усі можуть виходити з укриття! Де дублер? Покажи йому, як треба працювати сокирою. Куди ти задкуєш? До чого тут твоє життя? Тобі за це гроші платять. З швидкого поїзда будь-який, даруй, дурень стрибне, ти сокирою попрацюй!..

Хто-небудь з чоловіків може показати, як тримати сокиру?.. Ні? Прошу терміново викликати наукового консультанта з Києва...

Чому сторонні на знімальному майданчику? Хто пустив сюди цього сіромаху? Так... Так... Сам пиляє? Сам рубає? Дайте дорогу лівші! Оточіть його, оточіть турботою і увагою і не випускайте, не випускайте цього мамонта, який пережив фемінізацію! Женіть кореспондентів! Лівша даватиме інтерв'ю тільки після зйомок.

Негаймо усі на майданчик! Світло! Лівша рубає. Даємо тільки руки. А великим планом головний герой. Покладіть на нього піт, чорт забирай! Крупніше краплі, він же працює. Та вилийте на нього відро води, кінець кілцем! Мотор! Зйомка!..

НАОЧНА АГІТАЦІЯ

Стенд наочної агітації лаборантові Денису Бузенку доручили оформляти не випадково. Бо, по-перше, він роботою не дуже був завантажений. А по-друге, мав хист до мистецтв: пописував вірші дівчатам з бухгалтерії, непогано малював. Напучуючи творця, голова місцевому Ігнатій Сидорович сказав:

— На фабриці, Бузенко, дефіцит з кадрами. Тому маеш оформити таке панно, щоб усім забажалося у нас працювати... Не розумієш? Ну щоб, скажімо, ти чи будь-хто, пройшовши біля стенда, без вагань завітав до відділу кадрів.

Два дні Бузенко напружено мислив, був як ніколи зосереджений, а третього — узявся до роботи. Робота просувалась швидко, і коли за тиждень голова місцевого зазирнув до імпровізованої майстерні, обладнаної Бузенком у червоному кутку, стенд-триптих було завершено.

Глянувши на готову продукцію, Ігнатій Сидорович спершу почервонів, потім зблід і, нарешті, позеленів. На центральному щиті, під гаслом «Приходьте до нас на фабрику!», було намальовано гастроном, із дверей якого зазвню виглядала огрядна жінка. Внизу красувався напис: «Продавщиця Віолетта Циганчук відпускає горілку, не чекаючи 11-ї години. Гастроном — за три хвилини ходи».

На другому щиті був зображений вахтер Микита Кіндратович, а повз нього йшли усміщені молодки з рюкзаками, наповненими виробами фабрики. Малюнок доповнювали вірші:

«Цілий день спокійно спить
Сторож дід Микита,
Знають це усі давно —
І дорослі, й діти!»

Третій підрамник ілюстрував двовірш:

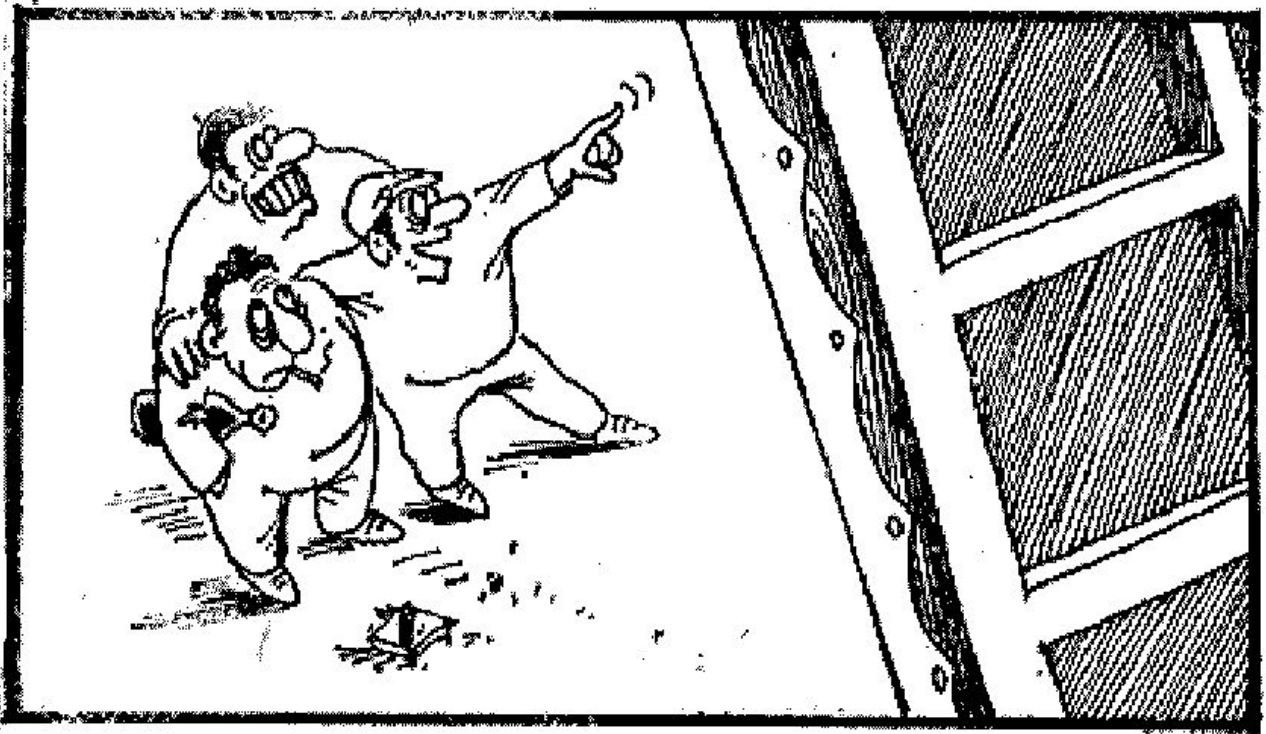
«Не обід, та все одно
Граємо у доміно!»

— Ну, то як, піде народ до нас на фабрику? — спитав Бузенко. Вельми задоволений собою, він не помітив спантеличеності Ігнатія Сидоровича. — Гастроном близько, доміно у пошані, що іще треба?

— Народ, може, і піде, та нас із тобою тут вже не буде, — прорік голова місцевкому і безсилю опустився на своєчасно підставлений Бузенком стілець.

Митець зазнав краху, але творчі здобутки Бузенка знайшли застосування. Трохи оговтавшись, голова місцевкому таки наважився ввісити стенд біля прохідної.

Правда, над ним з'явився напис: «Вікно сатири».

«Прима» була добряче заяложена. А навскоси на пачці стояв напис «Козленко» і номер телефону.

— Хто це? — напружив пам'ять Валентин. — Козленко... Чи не той рудий, однокласник, як же його звати? Сергій, начебто... — Валентин дістав записника.

— Отож запишемо на букву «К» — Козленко... А взагалі, дідька лисого я його прізвище іще раз пригадаю. Та, чесно кажучи, я його добре і не знав ніколи. Рудий, та й усе. Однак на «Р» якось незручно писати. А на «С» марно. Та й як: «Сергій, товариш по школі, якого тоді-то зустрів біля універмагу...» Певне, краще вже на «Т» — товариш. Тим більше, що він може виявитись зовсім не Сергієм... А ще точніше було б на «Ш» — шкільний товариш...

От халепа, запишеш, а потім усі сторінки гортатимеш. І однокласник, і товариш по навчанню, і знайомий... Може, його на «Д» фугонуть? Друзі — на літеру «Д»... Тільки ніякий він мені не друг, так, через дорогу навприсядки. Швидше на м'який знак шукатиму, ніж на «Д»...

А взагалі, чого це раптом я йому дзвонитиму? Як треба, сам подзвонить!

І Валентин, старанно зім'явши «Приму», вже було кинув її до урни, коли раптом майнув спогад.

— Стоп! Він же казав, що лікарем працює. Ідея — на букву «Л» я його якнайпростіш і відшукаю!.. Втім, він, здається, дитячий лікар, а мені це поки не загрожує... А ось дружина його на базі працює. Отож, запишемо на букву «Б», тут вже я його, якщо знадобиться, точно знайду.

ВІД СВИСТКА ДО СВИСТКА

— Не заважатиму? — спитав захисник Шульга нападаючого Головченка невдовзі після свистка судді.

— Анітрохи! Добре, що ви мене сьогодні персонально опікаєте, удвох веселіше. Я ось думаю: що нам заважає грати краще? Знаєте, це питання останнім часом мене дуже хвилює.

— Однозначно важко сказати. Може, досвіду не вистачає...

— Але ж колись грали емоційніше, красивіше. А ми... Головою практично ніхто бити не вміє.

— Хоча начебто усі умови для цього є, чи не так?.. Ой, здається, вам пас!

— Хіба це мені?! Такий пас можна вважати адресованим принаймні п'ятнадцятьом гравцям з двадцяти двох... От не вміють у нас точно віддати м'яча...

— Суперники заважають... Якби без них...

— Без них, мабуть, було б нецікаво. Навіть скучно.

— Ви мені робите комплімент. Може, підемо хутчіш? Мені ж бо що, я захисник, а от про вас знов у звітах напишуть, що нападаючого майже не було видно на полі.

— То відійдіть трохи вбік. Справді, не можна ж стояти так близько навіть коли персональна опіка. Побігайте трохи. Рухаємося ми по полю мало. Та й лікарі рекомендують більше руху...

— А ви?

— Не турбуйтеся, мене зараз непокоять інші проблеми. От ви думали над тим, що, обмежуючись завданням будь-що забити гол, ми себе надто спрощуємо? Певне, треба ставити ще якусь мету або надзавдання?..

— У мене завдання тільки вас тримати.

— От бачите, як вузько. І вам цікаво? Адже наскільки краще грати вільного захисника. До речі, читали про вільний графік роботи? Працюєте у зручний для вас час, але з вогником, з віддачею. Чому б і нам це не запровадити? Нащо обов'язково відбувати на полі два тайми! Вийди хоч за десять хвилин до кінця, але забий гол! Непогано?

— Не знаю. У мене мета — не дати вам забити. Особливо у останні десять хвилин.

— Не турбуйтеся, мене наприкінці другого тайму замінять, я маю до інституту бігти, на другу пару.

— То побіжимо у штрафний майданчик? Здається, буде кутовий.

— Ви як хочете, а я триматимуся ближче до роздягальні. Скоро перерва. Все одно кутові подавати ніхто не вміє. А найголовніше — мало, по-моєму, у нас мислячих гравців, мало футболістів, які по-справжньому думають на полі... А ось і свисток. Якщо ви не втомились, у другому таймі продовжимо бесіду.

Віктор з гордістю натиснув кнопку свого новенького «Рубіна». Минула хвилина, друга, але ні очікуваного новорічного «Голубого огонька», ні просто вогника на екрані не з'являлось. Телевізор був німий, як болільники після гола, забитого у ворота улюбленої команди на останній хвилині матчу. Замовкли і гості.

— Гарненькі жарти! — сказав Микола, першим отямившись від шоку. — Ти що, не міг перевірити його заздалегідь?

— Тільки вчора працював, слово честі, — здивовано здвигнув плечима Віктор.

— З моїм «Славутичем» позаминулого Нового року точно такий випадок трапився, — заспокоїв Павло. — Тільки сіли за стіл, а запобіжник — бах-трах! — і згорів. А запасного нема.

— Жак! — вигукнула вразлива Марина.

— Нічого подібного, — розсудливо провадив Павло. — Адже оповідають, були часи, коли Новий рік без телевізора зустрічали... Отож ми спочатку «Що, де, коли?» організували...

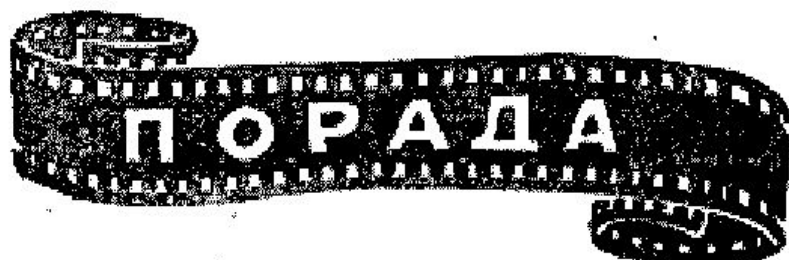
— Ти говори, та не заговорюйся, — пробурчав Микола. — Сам сказав, що телевізор не працював...

— А ми і без телевізора «Що, де, коли?» чудово провели. Самотужки. Потім співали, танцювали, у фантики грали. Не встигли у зіпсований телефон наговоритися, дивимось — вже ранок.

— Нам ще зіпсованого телефону бракує! — спалахнув Микола. — Замість того, щоб історії вигадувати — телевізор полагодив би. Ти ж інженер.

— А навіщо його лагодити? — всміхнувся Павло — Просто Вітя забув шнур у розетку ввімкнути.

Господар кинувся до телевізора, і за кілька секунд екран засвітився. Гості полегшено зітхнули. Ще б пак, до Нового року залишалось п'ять хвилини.

— Алло, Наталю, привіт!

— Здрастуй, Оленко, сто років твого голосу не чула!

— Так тебе ж неможливо на місці застати!

— Кручусь, як дзига! Адже ми у центрі, то там щось викинуть, то там, то у майстерню збігаєш, то у перукарню.

— А як твій шеф?

— Звичайно, особливого захоплення не висловлює, косяки кидає. Але ми його дружині іноді беремо, щоб не скиглив... Хоча, напевно, він би й так мовчав — інтелігент, голосу на жінку підняти не може.

— Щаслива! А я про перукарню навіть не мрію. Не до зачіски. Дихнути нема часу, стільки справ.

— Та ти що?

— Серйозно. О восьмій ранку починаю, і до вечора навіть у дзеркало на себе глянувши ніколи.

— Жах! Так-бо й опуститись недовго! Бач, не поталанило тобі з начальником.

— Який начальник? Я ще не працюю, з дитиною вдома сиджу.

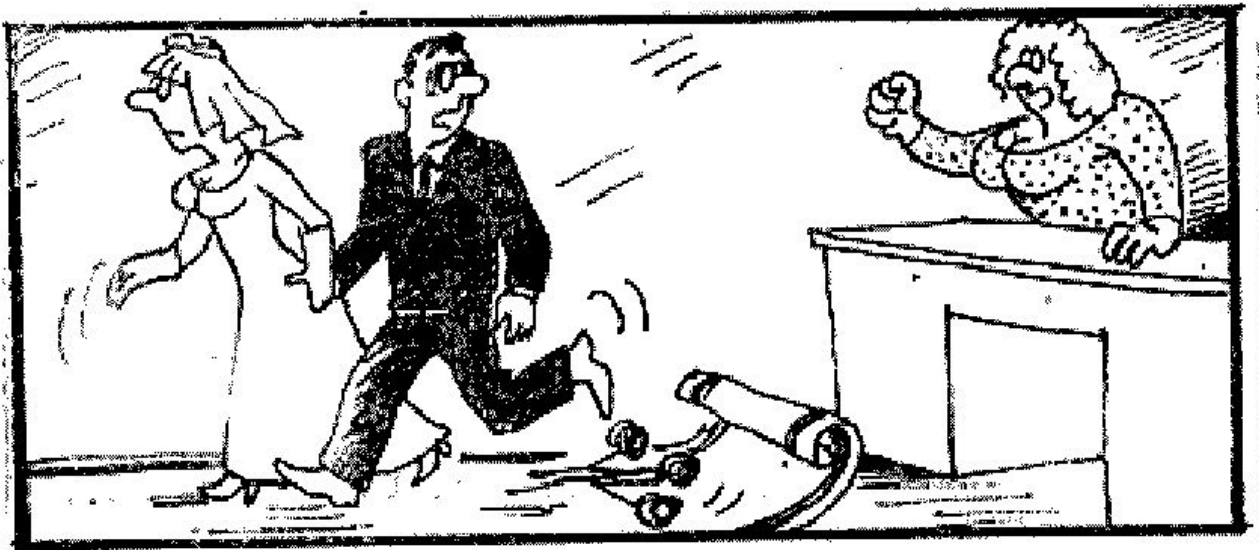
— Вдома?.. Ну, тоді ти сама винна. Моя тобі порада: виходь скоріше на роботу... І по дому встигатимеш, і себе доглядатимеш як належить.

ОБРЯД

Вікторія Євгеніївна у Палаці урочистих подій мала добру репутацію. Щодня, крім понеділка, вона реєструвала певну кількість бажаючих зв'язати себе узами Гіменея. Робила це завжди з посмішкою, поздоровляла без шпаргалки, щиро, наче намагалась не відбити у молодих бажаня відвідати цей чудовий палац ще раз. На превеликий жаль, реклама діяла і часто-густо молоді повертались, але вже в іншому наборі.

Глибоко в душі Вікторія Євгеніївна відчувала щось воно не так у її ритуалі. Ця думка не давала їй спокою. І якось вона наважилась. Замість того, щоб спитати «чи згодні ви стати чоловіком і жінкою?», несподівано звернулася до нареченої:

— Чи згодні ви... жити з милим не тільки у курені, але і з його батьками; поїхати за ним не лише на край світу, але, якщо треба буде, і на периферію; відкласти спробу зробити з нього зовсім іншу людину хоча б до

золотого весілля; пам'ятати, що аксіома «моя мама — краще», не потребує щоденного доведення; не називати чоловіка тюхтієм або партачем, навіть якщо він таким і є?..

Жених і наречена перестали посміхатись саме в ту мить, коли фотограф приготувався зробити найважливіший знімок. А Вікторія Євгеніївна продовжувала:

— А ви, жених, згодні промовчати, навіть якщо у вас вже не стане слів; не стукати кулаком по столу, хоч на ньому й немає обіду; сходити у булочну під час футбольного матчу на кубок європейських чемпіонів; не забувати, що, крім хокейного календаря, є ще жіночий; приносити дружині квіти навіть тоді, коли вона менш за все цього чекає; а замість «теплх» слів промовляти ласкаві?..

Молоді глянули один на одного і позадкували до виходу.

— Стійте! — схаменулася Вікторія Євгеніївна. — Я, здається, не те сказала... Згодні ви стати чоловіком і жінкою?

— Так!!! — хором відповіли молоді і поставили свої підписи у книзі реєстрації.

Божко давно збирався побалакати з Панасюком віч-на-віч. Та коли доля звела їх разом у курильні, він все не наважувався почати розмову, вагаючись між звичним «іти на концерт» та «йти у концерт», як казав Панасюк.

— Панасюк, — нарешті почав Божко, підшукавши

нейтральну формуліровку,— все хочу тебе спитати. Ти чого так часто філармонію відвідуєш?

— Як це? — не зрозумів Панасюк.

— Ну, різні причини можуть бути. Може, в тебе там білетерка знайома чи тобі абонемент на весь рік у навантаження всучили?

— Яка проза! — скривився Панасюк.— Я просто від того маю задоволення.

— Щасливчик! — щиросердно зрадів Божко.— Але скажи, що ти при цьому відчуваєш?

— Словами таке не переказати! Сам піди, не питатимеш.

— Та ходив,— махнув рукою Божко.— Але задоволення не одержав. Швидше навпаки. Щоправда, мені не пощастило. Нарвався на незакінчену симфонію.

— Це Шуберта, певне? Та-ра-ра, та-рі-ра, та-рі-ра-та-ра...— заспівав Панасюк.— Чудовий твір! Не ображайся, але тобі, певне, просто, як то кажуть, не дано.

— Та чого ображатись. Мабуть, так і є. Прикро інше. Не знаю, чого я позбавлений. Тому й бажаю глибше розібратись, що таке музика і з чим її їдять. От з чим, скажімо, можна порівняти задоволення від музики. Приміром, як від смаженої качки з яблуками?

— Скажеш таке! — пересмикнувся Панасюк.— Я взагалі до смаженого байдужий. Та й хіба можна з чимось порівняти ніжний голос скрипок, коли серце завмирає від чарівних звуків...

— А у мене від качки все завмирає! І на рибалці теж. Уяви: ранок, тиша, тільки десь далеко вивільга співає. І серед такої благодаті поплавок починає раптом підстрибувати...

— Я не любитель підхоплюватись вдосвіта... Та хіба відчуття польоту, якогось піднесення, невагомості, скажімо від середньовічних хоралів, можна з чимось земним порівняти?

— Політ — це як на водяних лижах. Так? П'янка швидкість, сонце райдугою грає у бризках... Така неземна радість охоплює!

— Мене після купання нежить охоплює! — трохи роздратовано докинув Панасюк. — Тільки врахуй, музика — не сама радість, а величезна гама почуттів. І гнів, і захоплення, і розчарування...

— Та я розумію. Саме таке вчора відчув; як наші на останній хвилині гол пропустили! Таке розчарування було! Просто волосся на собі рвав!

— Знайшов чого переживати... То ж лише гра!

— А музика хіба не гра?!

— Порівняй! В музиці й віртуозна техніка, й пасажі, й блискучі глісандо... Тільки цим можна захоплюватись без кінця.

— Чому тільки цим? А «сухий лист», а гра у «одне торкання». Ти взагалі бував на футболі?

— Був раз. Але нічого не відчув...

— То, мабуть, матч був не принциповим. А ось італійці тобі подобаються?

— Звичайно. Белліні, Россіні...

— А Россі? Скажи, віртуоз!

— Россі, Россі... Це ж хто? Диригент? Соліст?

— Універсал! Маестро! — зайшовся Божко. — Як він грає! Це ж пісня... А може, навіть симфонія!

ПОРТРЕТНА СХОЖІСТЬ

Художник Макар Любомирович Хмара приніс на комісію свій місцями ще не просохлий автопортрет.

— От, прошу любити і поважати!— сказав він приймальникові.— Один з останніх прижиттєвих шедеврів. Віддам за доступну ціну.

Приймальник, опецькуватий, вже немолодий чоловік, довго розглядав картину, мацав її, вертів і нарешті запитав:

— Пробачте, це Шіллер?

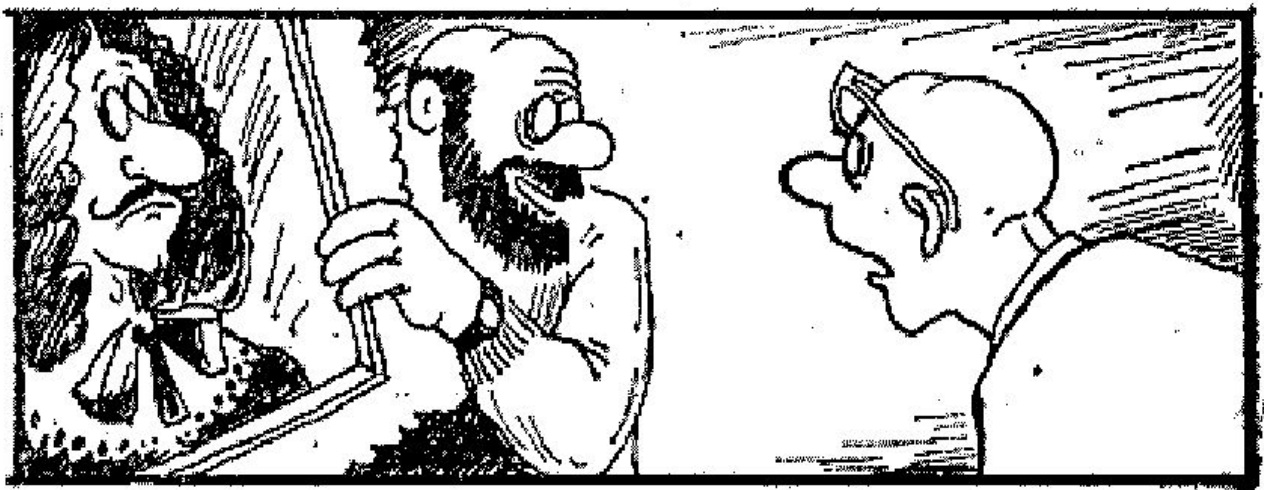
— Ну що ви!— зніяковів Макар Любомирович.

— Ах, це Гоголь, я їх завжди плутаю,— одразу ж поправився приймальник.

— Гоголь? Хіба я схожий на Гоголя?

— Ви?! Анітрішечки... Але повернемося до портрета. Сформулюю питання інакше: тут зображений класик?

— По-моєму, тут класиком і не пахне!— образився художник.— Подивіться на мене!

Приймальник уважно подивився на Макара Любомировича.

— Ну?— роздратовано спитав він після хвилинного мовчання.

— Що — «ну?» — здивувався Макар Любомирович.

— Раз ви попросили подивитись на вас, то, певно, хотіли підказати, хто ж, хай йому біс, зображений на картині.

— Певна річ.

— Так зробіть це, поки мені терпець не урвався!

— Господи, то мій автопортрет! Отже, це я. Вчора, в усякому разі, був таким.

— Ви?! Ніколи б не подумав.

— Чому ж, цікаво? На Шіллера ви подумали, а на мене — ні?

— Тому що зображений на полотні чоловік схожий на кого завгодно, тільки не на вас.

— Але що б там не було, це таки я. В олії.

— Картина — не каша, її можна олією і зіпсувати.

— Тобто ви хочете сказати, що я себе погано відтворив?

— Мені доводиться констатувати цей сумний факт.

— Та ви уявляєте, що кажете? Хто ж захоче себе погано зобразити? Вас я можу погано намалювати та кого завгодно, але себе?! Зрозумійте, портрет виконано в сучасній манері, портретна схожість не обов'язкова, зате розкрито внутрішній світ героя. Ясно?

— Вибачте, я вас ще недостатньо добре знаю, тому про ваші нутроші судити не можу. А ось ніс зовсім не ваш і очі теж...

— В очах відбито переживання.

— Але дивлячись на ваші очі, цього не побачиш. Ми не зможемо придбати у вас цей автопортрет. Попроцуйте ще трохи над собою.

— Пропонуйте мені змінити зовнішність?

— Як вам зручніше, то вже ваша справа. Але, маючи перед собою, так би мовити, оригінал, я не можу погодитися з такою оригінальною трактовкою.

— Ну, вважайте, що це не я!— скрикнув у відчаї Маркар Любомирович.

— О, так би й зразу казали,— зрадів приймальник.— А то морочите голову... Отож, все-таки хто?

— Та хто завгодно. Шекспір, Гоголь... ви, врешті-решт.

— Тільки не я,— поспішив уточнити приймальник.

— Хай не ви, хай будь-яка інша людина, ви ж самі сказали, що портрет схожий на кого завгодно, тільки не на мене.

— Ну, добре,— змилюстився приймальник.

Він узяв ручку і вивів на квитанції: «Хмара М. Л. Портрет невідомого».

А все-таки нелегко обрати життєвий шлях. Це вам не в цурки-палки гратися. На собі відчуваю. Скільки є професій, і у кожній своя романтика, свої принади. А яка саме робота мене вабить — не втямлю.

Ось Грицько радить податись у таксисти. Навар — завжди в кишені! Йй-бо, щось тут, братці, е... Тільки ось дорожні пригоди... і бензином пре, і пивка не посмакуєш... Щось воно не тее...

Може, краще у продавці?.. Кожного тобі дня свіженькі огірочки, помідорчики, а то й туфлі для серденька. Йй-бо, щось тут, братці, е... Але ж контролери,

ревізори... Напасть!.. Я, знаєте, з незнайомими людьми важко знаходжу спільну мову. Особливо з такими, які так і намагаються перевести на їжу без огірків...

Піду краще у сантехніки при ЖЕКу. У людей в пошані, всі тобі доземно поклони б'ють, а вже як зводиш зайти, то тут без карафочки біленької з холодильника і відповідної закусії не обійдеться. Але знову недоліки — робота бруднувата...

Мені б таку працю, щоб можна було з ранку до вечора у білій сорочці, та ще й при краватці... І щоб можна було кожного дня не за словом в карман лізти, а за карбованцем. Чи ще краще за червінцем.

На чому зупинитися, їй-бо, не знаю. А втім, час у мене є, ще цілих два роки вчитися. Ось закінчу інститут, тоді й вирішу.

(Напівфантастичне оповідання)

Послали мене нещодавно у відрядження на Місяць, у район Моря Дощів. Пощастило: на море, та ще й улітку! Одержав, як годиться, підйомні за кожні десять тисяч кілометрів і за якихось дві години вже був на місці. Політ пройшов нормально. Перевантажень особливих я не відчув, що, зрештою, і не дивно, бо люди бувалі кажуть, що у командировочних їх майже й не буває. Від послуг таксистів, що стояли групою на приракетодромній площі, довелось відмовитись, бо вони дружно заявили, що у районі Моря Дощів усі шляхи порозмивало і доведеться платити в обидва кінці. Вирішивши, що так ніяких підйомних не вистачить, а правди тут, на невидимому боці Місяця, годі й шукати, подався до автобуса.

В автобусі, що скидався на літаючу тарілку, мене вразив такий своєрідний місячний пейзаж, гідний передачі «Очевидне неймовірне»: усі жінки сидять, а чоловіки стоять. Ну, я теж сідати не став, а почав прикидати, розмірковувати, що б це значило. Адже пасажери усі на вигляд нормальні, а жіноче свято навіть за місячним календарем не випадає. Скористався послугами свого похідного комп'ютера. Той довго миготів лампочками, потім на екрані спалахнув напис: «Спитай у місцевого мешканця!» Тоді я до чоловіка, що поруч стояв, звернувся:

— Даруйте, ви давно на Місяці?

— Тут і народився!— гордо відповів він.

— То поясніть, будь ласка, чому у вас у транспорті усі чоловіки стоять, коли навіть є вільні місця?

— Ви що, з Землі¹ впали?— здивувався мешканець Місяця.— Це ж закон природи!

— Сувора у вас природа, не позаздриш!— зауважив я.

А про себе вирішив, що ніколи не змінюю квартиру під Місяцем на аналогічну житлоплощу на Місяці.

— Нічого, звикнете,— заспокоїв мене абориген.

— Але ж не можна чекати милостей від природи!— промовив я з гідністю посланця планети Земля, намагаючись сісти.

— Спробуйте, спробуйте,— посміхнувся співбесідник.— Нічого не вийде. В нас тяжіння незначне. Не втримаєтесь.

— А як же вони?— не повірив я, кивнувши на жінок.

— Їм що,— махнув рукою мешканець Місяця.— Їх кошики привантажують, от вони і сидять.

Тарілка, обминаючи кратери, котилась до Моря Дощів, та, чесно кажучи, я відчував себе не у своїй тарілці.

ПРИХОДЬТЕ ВЧОРА!

— Добрий день!

— Ах, це знову ви? Я ж вам казав, приходьте завтра.

— Перепрошую, ви мені вчора казали: «Приходьте завтра». Ось я сьогодні й прийшов.

— Певно, то було позавчора. Так-так. Саме позавчора.

— Тут, вибачте, якесь непорозуміння. Пам'ятаєте, коли я був у вас два тижні тому, ви мене записали на прийом на наступний тиждень, а наступного тижня порадили завітати днів за три, тобто вчора. Ось я вчора перед вами й постав. Вчора ж ви сказали: «Приходьте завтра».

— Ну, як на те пішло, то десять днів тому, пригадайте, я вам сказав, що вислухаю вас через два тижні... тобто післяпіслязавтра.

— Не кажіть, місяць тому, я пам'ятаю як зараз, ви мені запропонували навідатись до вас через місяць, тобто сьогодні.

— Громадянине, ви мене збиваєте! Приходьте у призначений час!.. А якщо вже з'явились сьогодні, то приходьте завтра!

ЗАЛІЗНИЙ АРГУМЕНТ

Робот ШВ-415-й натиснув клавіш селектора.

— Говорить ШВ-415-й, сьогодні буду на роботі пізніше,— доповів він.— Перегорів діод ПК-107 б.

— Причина неповажна! — долинуло з динаміка по незначній паузі.— негайно замінити діод на запасний!

«Замінити»,— передражнив подумки робот.— Щоб тобі перфорацію зіпсувало! Теж мені ЕОМ — три катода, два аноди!»

— Немає контакту в першому блоці,— зімпровізував ШВ-415-й і для більшої переконливості заскрипів шарпирними з'єднаннями.

— Підключитися до блока СВ1— відкарбувала електронна співбесідниця.

«Ох, які ми розумні!— підпустив шпильку ШВ-415-й.— Звісно, в нас же родовід — цілих 13 поколінь! Тільки ще невідомо, хто в тебе був у першому поколінні. Напевне, циклопи якісь».

— Добре,— сказав він у мікрофон.— Але мені треба зустріти ШВ-119-го, поїзд 421.

— ШВ-119 очікується ввечері!

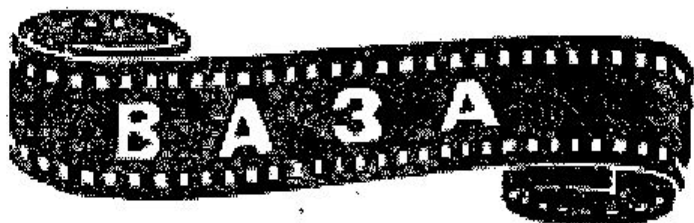
«Щоб твою інтегральну схему тричі продиференціювало!» — вилаявся ШВ-415-й. Напруга в ньому підскочила до 220 вольтів, він випив 15 крапель солідолу і нервово закрокував по кімнаті, чухаючи тріод ТР-675.

— Тролейбус ІН-58-60 зламався,— вичадив він, переворушивши всю свою електронну пам'ять.— Не можу дістатись.

— Інформацію прийнято, інформацію прийнято,— заторохтіла ЕОМ.

«Ха!— підстрибнув з радощів ШВ-415-й.— Як я тебе

вирахував, сентиментальна дурепо! Що там на тебе наїхало! Спогади дитинства, повага до старості? Втім, цілком можливо, що тролейбуси досі погано ходять. Треба буде на дозвіллі перевірити».

Сварка подружжя Костюченків була недовга, але принципова. Чоловік почав збирати речі.

— Куди ти береш кришталевого човна?— спитала дружина з найдальшого кутка їхнього однокімнатного помешкання.— Майно, між іншим, треба ділити, а не розтягати, куди завгодно!

— Це не майно, а нагорода, яку я виграв у чесній боротьбі. Адже ти не залишиш у себе спортивний приз з написом: «Чемпіону району».

— Чому ж не залишити? Дуже симпатична річ. У ньому зручно подавати салат. А он ту металеву посудину можеш узяти собі... У чесній боротьбі.

— Між іншим, металевий кубок цінніший — він із спартакіади області.

— Але не пасує до меблів.

— Може, ти ще розділиш мої золоті медалі?

— Якби вони були золоті, я б це зробила обов'язково. А так я краще візьму ось цю вазу. Для квітів.

— Кубок з багатоборства — для квітів!.. Так от, я не хочу розлучатися... із своїми особистими призами!

— Я теж не хочу розлучатися.

— І нікуди не піду!— закрив чоловік чемодан.— Нема чого пожнати чужі лаври!

— Твоє діло! — сказала дружина і, всіміхаючись, почала витирати пил із спортивних трофеїв.

ПРО ШКІДЛИВІ ЗВИЧКИ

Нехтуємо ми здоров'ям. Доки грім не вдарить. Адже скільки про це пишуть, скільки говорять... Перед сном не паїдайтеся, гарячого не вживайте, солоного теж. А я цього досі не дотримувався. Казали мені: не пали, гірше буде. Палив. Не пий — виразку шлунка наживеш. Я — ніякої уваги.

Доки молодим був, воно, звичайно, ще нічого. Тримався бадьоро, почував себе більш-менш здоровим. У школі найсильнішим був. Вола за роги зупиняв. Попереджали мене: до пори до часу. І правильно казали. Якось після роботи вирішив провітритися, взяв спортивні черевики, п'ять кілометрів пробіг — і все: задихка. Ось коли куріння боком вилазить. Ось коли воно дає про себе знати.

Відтоді порозумнішав, та, мабуть, пізно. Вже який десяток минув, а я тільки за голову взявся. Скільки ж мені зараз років? Не пам'ятаю. Пам'яті — зовсім нема. А поспитати ні в кого. Всі мої однолітки вже тю-тю...

Отож, всім раджу: кидайте шкідливі звички. Послухайте старого!

СПОРІДНЕННЯ ДУШ

Як часом доля людиною грає! Трапляється, коли до щастя рукою подати — не вхопиш, і в той же час, коли його зовсім не чекаєш, воно тебе наче обухом по голові.

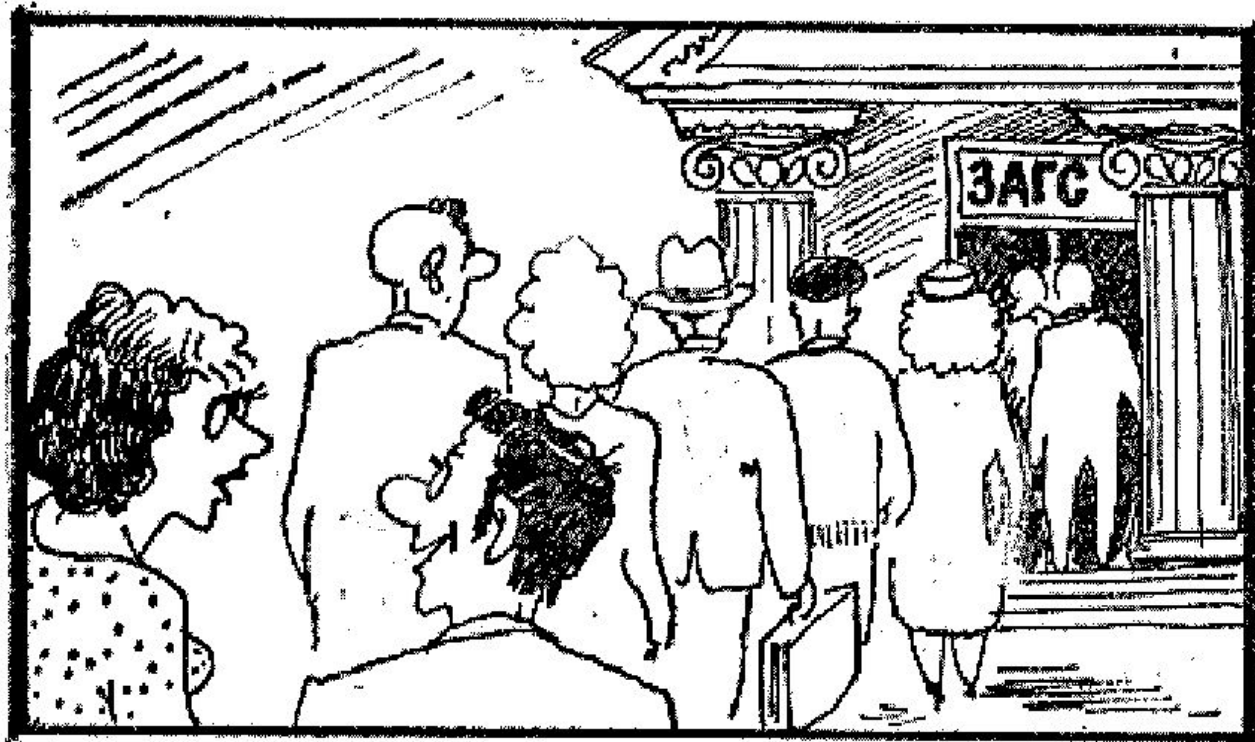
Лапченко із своєю майбутньою нареченою у загсі познайомився. Він саме документи після розлучення оформляв, а вона, як згодом виявилось, — теж. І фортуна їм так усміхнулась, що стояли вони поруч, обоє симпатичні, молоді і практично вільні від сімейних уз. Черга була немаленька, народ переважно веселий — молодь, що, звичайно, цілком природно, бо самі розумієте, якщо до тридцяти не розлучишся, то потім важко одружитися.

Лапченко за звичайних обставин незнайомих дівчат першим не зачіпав. Але після того, як на його запитання «Хто останній?» вона відповіла: «Я, а що?», Лапченко вирішив, що принаймні про погоду з нею можна поговорити. І справді — розговорилися. Раптом вона поставила запитання руба: «А що ж ви з дружиною не поділили?» Лапченко трохи розгубився. Як їй коротко ситуацію пояснити? Адже він не один день з дружиною жив, а цілих півроку, усього не розповіси. «Якщо ви щодо майна, — спробував ухилитися від прямої відповіді Лапченко, — то усе, в основному, чесно поділили, бо ділити ще не було чого». Але дівчина виявилась настирливою. Довелось пояснити усе як є. Лапченко розповів, що він — людина товариська, а дружина — домосідка, точніше кухнесідка, бо майже весь час на кухні проводила, і які були у неї вічні претензії. То за продуктами не сходив, то килим не вибив, то білизну з пральні не

забрав. І стільки за оті півроку претензій назбиралося, що якби навіть і схотів він усе зробити, життя не вистачило б. А Лапченко мріяв так багато у житті встигнути...

Дівчина сплеснула у долоні і каже: «Уявіть собі, у мене абсолютно аналогічний випадок. Ми теж одне одного не розуміли. Причому він домосід, а я ні. І отже вічні причіпки. То, бачте, картоплю не доварила, то у квартирі не блищить, то посуд два тижні не митий...»

І тут Лапченка осінило, що такий дивний збіг поглядів на сімейне життя раз у житті буває. Тож це фортуна, і треба хапати її в обидві жмені. Дівчина, певне, подумала те ж саме. Бо обличчя їй осяяла чарівна закохана усмішка. Вони одержали свої документи, пішли до сусідньої кімнати й подали заяви.

АРИФМЕТИКА

— Все-таки несправедливо коротке людське життя! — сказав Євген Кармарюк, розливаючи у дві склянки пляшечку «Жигулівського». — Нічого до ладу не встигнеш. Візьми хоч би такий приклад. Проста арифметика. Людина за годину, в середньому, може прочитати тридцять сторінок. Отже, за вісім годин — двісті сорок.

— Не більше, — підтвердив Андрій Байдебур, поскубуючи воблу. До думки Євгена він прислухався — Євген почувався ерудитом.

— А що таке, врешті-решт, двісті сорок сторінок? Усього-на-всього півкнижки. А Дюма, кажуть, цілих 150 томів написав. Поділи — побачиш, скільки людського життя на одного тільки Дюма піде. А ще ж є й інші письменники... А візьми кубик Рубика. Хоч як крути, не менше восьми годин на нього втрачаєш, щоб усі боки зібрати.

— У мене він взагалі не складається, — махнув рукою Андрій.

— Тренуватись треба... Або, скажімо, кросворд. За годину дай, боже, один розв'язати, та й то як немає якогось «узгір'я у Сибіру». Отож за вісім годин...

— Так це за умови, що по вісім годин на день розв'язувати! А де їх узяти?

— У тому-то й річ! То телефон дзвонить, то до керівництва викликають. Цілісінький день смикають. А то взагалі на кагати пошлють. Ні, вісім годин майже ніколи не урвеш, — зітхнув Євген. — Арифметика...

Хвилі розмірено билися в береги. На пляжі не те що яблуку — недогризку ніде було впасти. Тому він, пущений рукою симпатичного кучерявого хлопчача років чотирьох, влучив просто в лису потилицю.

— Заспокойте негайно вашого Робін Гуда! — звернувся лисий до брюнета в окулярах. — У вас він може хоч на голові сидіти, але мені хотілося б приїхати додому без травм! Врешті-решт, я тут не у відпустці, а у відрядженні!

— Та я цю дитину сам вперше бачу! — вибухнув брюнет. — Він просто прийшов звідкись на мою голову та й сів.

— Мабуть, це нащадок тієї жінки у смугастому купальнику. Вона його черешнею годувала, — підказав сусіда лисого, якому хлопчик перекинув відкоровану пляшку з пивом.

— Це не моє чадо! — рішуче відмежувалась жінка. — Просто його мама вилаяла — ой вона, на надувному матраці, — то мені стало шкода крихітку. Думаю, нехай їсть, коли вже узяв, не питаючи...

— Добра мені крихітка! Так і намагається з матраца повітря випустити. Була б то моя дитина, я б йому перцю задала, а не черешні! — обурилась володарка матраца.

— Громадяни, чие ж воно? — ревнув, забиваючи шум прибою, лисий, якому хлопчик уже встиг сипнути піску у вухо.

— А може, він маму загубив? — стурбовано запитав

товстун преферансист, якому хлопчик відкрив карти на мізері.— Малюк, де твоя мама?

Та хлопчик наче води в рот набрав, хоч він і виплеснув її щойно на чиюсь засмаглу спину.

— От бачите, в нього батьків нема, а вам для нього черешні шкода! — товстун погладив хлопчика по голові.

Підбадьорений ласкою, хлопчик одразу ж подер любителю азартних ігор туза.

— Мені шкода?— скипіла жінка у смугастому купальнику.— Я йому й слова не мовила. Це вона дитину ляснула!..

Пляж загомонів, захвилювався, як стадіон після забитого гола. Єдиний, хто залишився абсолютно спокійним,— батько хлопчика. Він мирно куняв у затінку. Його хлопчик не обсилав піском, не обливав водою, загалом — не сідав йому на голову. Бо втямив: тато приїхав на море відпочивати.

Лиховецький сидів, обхопивши голову руками, і бубонів щось собі під ніс.

— Слухай, Лиховецький, ти нас тероризуєш! Може, досить?— не витримала Конончук.

— Ви усі бездушні!— огризнувся Лиховецький.— Я вже другий день б'юся, а ви нуль уваги.

— Ти це даремно, старий! — образився за всіх Закусило.— А ми тут до чого? Ми б підказали, як могли б. І потім у кожного свої справи.

— Які, цікаво, у вас справи? Конончук кофту зв'язати не може?

— Можу, уяви собі! — висунула языка Конончук. — А ось ти двох слів зв'язати не можеш!

— Дарма патякаєш! — відмахнувся Лиховецький. — Не так це просто, як здається... Адже треба красиво написати. Мені б тільки перший рядок...

— На мою думку, Лиховецький, ти на невірному шляху, — встряв у розмову мозок відділу Судковець. — Тобі слід більше вчитись у класиків. От згадай — у Пушкіна: «Мій дядько чесний без догани, коли не жартом захворів...» Хворий дядя, мені здається, причина досить поважна.

— Слушна думка! — підтримав Закусило. — А ще можна так: «І шумить, і гуде, дрібен дощик іде...» А далі — про раптовий приступ радикуліту.

— А мені подобаються «Із сиром пироги»! — гукнув з далекого столу Кашуба.

— До чого тут пироги?! — зашикали на Кашубу, який завжди щось казав не до ладу.

— Вибачте, я думав, ви граєте, хто більше пісень пригадає, — зніяковів Кашуба.

— А якщо «Рече та стогне Дніпр широкий...»? — вніс ще одну пропозицію Закусило. — І далі одразу про неполадки на транспорті, викликані розбурханою стихією.

Кількість варіантів зростала, як снігова грудка.

— Закусило — 5 варіантів, Судковець — 3, Кашуба — 4 варіанти! — проголошував час від часу Лиховецький.

Раптово пролунав дзвінок, який сповістив про закінчення робочого дня. Розходитись не хотілося. Вирішено було наступного дня допомогти Лиховецькому написати пояснювальну записку з приводу запізнення на роботу на п'ять хвилин.

З ПЕРШОГО ПРЕД'ЯВЛЕННЯ

Чоловік середнього зросту і посередньої статури, з тих, хто народився не у сороці, а тим більш, не у костюмі, і, отже, мав великий досвід відвідувань ательє індпошиву, помітно нервував.

— Добрий день! Мені на сьогодні було призначено першу примірку. Є у мене шанс поміряти? — звернувся він до кравця.

— А чом би й ні?— з удаваним оптимізмом озвався кравець.— Шанси — не джинси. Вони завжди є. Якщо хоч що-небудь готово, ми неодмінно помірємо. Де ваша квитанція?

Кравець на секунду шурхнув у службове приміщення і виніс костюм.

— Ну от, бачите, не треба переживати... Особливо під час примірки. Життя коротке, а брюки можуть бути і задовгі, тим більш за вашої будови тіла. Зрештою, ви самі ж замовляли костюм-двійку, а не трійку, а двійка є двійка. Взагалі, коли щось не так, ми усунемо, або навпаки, доповнимо. У нас щодо цього великий досвід... Ну, як?

— Наче нічого,— оглянувши себе, розгублено промовив клієнт.— Але я...

— Ви одягнений Аполлон!— після секундного зникання повернувся дар мови до кравця. Ще б пак. Такого він не бачив за багато років роботи в ательє.— Шанувальниці дертимуть вас на шматки. Тому з вас треба терміново зняти копію... Втім, що я кажу, повторити це неможливо!

— І прискіпатися ні до чого...

— Ха! — все більше запалювався кравець, оглядаючи

і обмацуючи клієнта.— Таку спинку вам не зроблять і у Діора. Це не спинка, а злітно-посадочна смуга. Підніміть руку... Ви бачите, як ми працюємо! Не тягне? Скажіть, будь ласка, навіть не тягне! Нікому не кажіть, де ви шили. Інші ательє залишаться без роботи.

— Мені здається, що матеріал...

— Так, це матеріал для міжобласного науково-практичного семінару. Але поки що можете скористатись книгою скарг та пропозицій. Ось телефони вищестоящих організацій. Я гадаю, ви маєте нагоду відзначити весь наш колектив. Брюки кроїв майстер Гаврилюк, гудзики пришивала Борисенко-Довгань, підкладку — Манзюра. Може, запросити директора або заступника?.. Жаль, немає преси і телебачення. Неоперативно працюють... Вітаю вас, товаришу...— кравець глянув на квитанцію, прикріплену до піджака,—... товаришу Товкуненко, з відмінним костюмом!

— Я не Товкуненко!

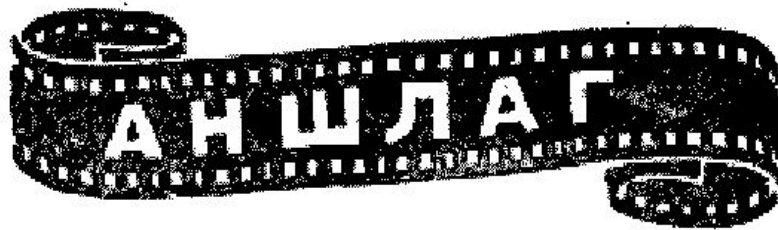
— Як не Товкуненко?! Отут написано — Товкуненко.

— Я — Товканюк!— вдарив себе у худорляві груди клієнт.

— Як же так! Боже мій! Така спинка! А хто ж Товкуненко?

— Я — Товкуненко! — до приміркової ледь протиснувся огрядний здоровань, чимось схожий на Іллю Муромця з картини Васнецова.

Роботу над спектаклем новий художній керівник театру Рубен Болеславович Кожура завершив, звелівши касирові Хохлятку відшукати і вивісити табличку: «На прем'єру усі квитки продано». Хохлятко спробував заперечити, посилаючись на те, що за останні п'ять років він її в очі не бачив, але художній керівник залишався невблаганим.

— У партері повинно бути тісно, а на сцені — просторо, — виклав він своє творче кредо. — З питань квитків направляти особисто до мене.

Наступного дня у кабінеті Кожури пролунав перший телефонний дзвінок. Просили оформити колективну заявку.

— Чи ви словна розуму? — образився Рубен Болеславович. — У нас жодного квитка, а ви хочете сорок. Можу запропонувати на друге півріччя, якщо трохи скоротите заявку. Принаймні удвічі. Нехай підуть активісти, кращі виробничники.

Відтоді телефон не змовкав. Люди просили, благали, вимагали, пропонували дефіцитні пром- і продтовари. Надвечір біля каси зібрався натовп. Касир Хохлятко, який ніколи раніше не бачив такої кількості людей, утік, вважаючи, що його прийшли бити за передостанню виставу. До народу вийшов сам Кожура і заявив, що квитки на прем'єру відпускатимуться тільки по броні. Люди неохоче розійшлися, залишивши на всяк випадок кілька чергових і домовившись відмічатися кожні три години.

Наступного дня почали приходити по записках. Таких художній керівник приймав звіжливо, але більше

двох квитків в одні руки не давав. Третього дня, побоюючись, що спектакль не відбудеться, бо театр просто рознесуть, Рубен Болеславович дозволив Хохлятку продати п'ятдесят квитків і стільки ж віддати до театральної каси, де їх зараз же почали розповсюджувати з абонемен-тами на серію лекцій по охороні навколишнього середо-вища. Ввечері, повертаючись з репетиції, Рубен Болє-славович побачив, як у підворітті біля театру якийсь жвавий хлопчик обміняв квитки на прем'єру на книгу «Королева Марго».

«Мабуть, перші десять спектаклів пройдуть у пере-повненій залі,— не без задоволення прикинув він. — Але на всяк випадок треба буде заготувати об'яву «Продані квитки назад не приймаються».

У телеательє було небагатолюдно. До віконця з на-писом «Прийом замовлень» підійшла симпатична жінка середніх літ. Молоденька приймальниця, не вислухавши клієнтку, одразу попередила:

— Майстер буде через тиждень.

— Це неможливо! — у розпачі промовила жінка.

— Даремно ви так,— трохи образилась приймальни-ця.— У нас замовлення виконуються в строк!

— Він від мене піде,— приречено зітхнула жінка.

— Він піде від вас тільки після того, як закінчить ремонт,— посміхнулась приймальниця.

— Ви жартуєте, а я серйозно. Чоловік піде, якщо майстра не буде тиждень... Мій може прожити тиждень

без їжі, але не без телевізора... Знаєте, він у нас стільки років і жодної поломки, чоловік до нього дуже звик...

— Ну добре, оформлю терміновий виклик на четвер.

— А як же середа?! Може, є який-небудь надтерміновий? Адже у середу футбол. Чує моє серце, він вдома не всидить... Коли б не діти, я б вас не просила. Пішов би, то пішов.

— Що ж з вами робити... Добре, середа, перша половина дня, раніше ніяк не виходить. У вівторок у кіно сходите або у гості. Може, він на один день і забуде про телевізор.

— Одразу видно, що ви не замужем. Чоловік про дружину може забути, але про цей ящик — ні в якому разі. Мій навіть у обідню перерву до найближчого універмагу навідується — телевізора подивитись.

— Але у вівторок, здається, особливо цікавих передач немає, — видала останній козир приймальниці.

— Зміст передачі — не головне, — не розділила її оптимізму відвідувачка. — Мій щодо цього не вередливий. Якщо немає нічого цікавого, він полюбляє просто дрімати біля телевізора...

— Добре, — махнула рукою приймальниці. — Зараз поговорю з майстром. Може, він обслужить вас понаднормово, зважаючи на таку виняткову ситуацію.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Час був передноворічний. Черга біля ялинкового базару росла. Булько стояв у хвості. Він переступав з ноги на ногу, зітхав і раз у раз промовляв: «Ото діла!» Молодик, що стояв попереду, відірвався від «Футболу — хокею» і співчутливо спитав:

— У вас неприємності?

— Горю! Робота. Річний звіт. А тут, розумієте, ялинку купити треба.

— Так завжди. Кінець року і Новий рік... Треба попросити тих, хто стоїть попереду. Товариші, поступіться чергою,— голосно сказав молодик.— У людини звіт горить.

— Звіт — то півбіди. Я он через ялинку тринадцяту зарплату не отримаю,— відгукнувся володар пижикової шапки.— У нас саме каса відкрилась, а я на базарі стовбичу.

— Звіт горить?! — обурився експансивний очкарик з портфелем.— Та я, може, зараз у відрядженні у Верхолянську, а ось чекаю спокійно. І вперед не лізу.

— Правильно! — підтримала його жінка з кошиком і двома авоськами.— Тут усі з роботи.

— Звіт, кажете, горить? То пусте,— довірливо нахилився до Булька вусатий здоровань.— От у нас, у пожежників, справді частенько горить. Може, вже й згоріло щось, поки я тут...

Присоромлений Булько поплентався на своє місце.

— Мені б ваші турботи! — пробурчав чоловік, що стояв позаду Булька.— Я от у відпустці, а стою.

Булько зовсім розгубився і якось непомітно для себе пропустив бідолагу-відпускника вперед.

СПІРНИЙ М'ЯЧ

На двадцятій хвилині другого тайму захисник «Ротора» Васько Дубенко перестарався. Форвард «Вимпела», ухопившись за коліно, заходився посилено трамбувати траву, і Васько зрозумів, що треба діяти негайно, бо інакше доведеться залишити поле.

— Ви дарма збираєтесь показувати мені картку,— зупинив він руку арбітра.— Я їх вже багато разів бачив. До речі, у мене дружина у певному стані... Їй категорично протипоказано нервувати.

— Але ви вдалися до одвертої грубості!

— Це грубість?! Ви, товаришу суддя, зайдіть до нашого гастроному, тоді зрозумієте, що таке грубість. Скажіть просто, що у вас домовленість з телебаченням. Як кольорові телевізори пішли, почали замість штрафних жовті й червоні картки показувати. Певне, щоб картинка соковитіша була.

— Яке ще до біса телебачення! — скипів суддя.— Травма ж наявна!

— А ви знаєте, кому збираєтесь картку показувати? Я ж громадський діяч... Дружинник, між іншим. Правда, Миколо? — звернувся Васько до свого капітана.

— Справді! — підтвердив капітан.— У хорі він у нас співає. Другим голосом. І потім ми Василя у правління товариства книголюбів думаємо висунути, а ви його хочете скомпрометувати.

— До чого тут все це? — знизав плечима суддя.

— Тобто як до чого? — обурився Васько.— Що я, гірше за інших? Он візьміть Данила Стрибуценка, він вже два тренування пропустив.

— Вірно! Якщо вже хочете обов'язково когось покарати, то вже краще Стрибуненка, — підтримав капітан.

— Хто це Стрибуненко? — спитав суддя.

— Наш десятий номер, — пояснив Васько.

— Та ж він не порушував! — розгубився суддя.

— Тобто як не порушував?! У нього безліч порушень! Ми його взагалі відраховувати думаємо. Покарайте Стрибуненка! — наполягав капітан.

— Ні! — затявся суддя. — Так не можна. Це не за правилами.

— Тоді Будяка, — запропонував Васько. — Якби я вам про нього дещо розповів, то ви б взагалі його на матч не допустили.

— Будяка покарайте! — погодився капітан. — Все одно від нього користі, як із цапа молока. Адже у хокеї замість воротаря інші гравці покарання відбувають. А без Василя у нас гра не гра. Ну хочете, ми на нього таку характеристику оформимо, що хоч за кордон відправляй... До того ж, — видав останній козир капітан, — ви Василя на перших хвилинах за грубість уже покарали?

— Було, — підтвердив суддя.

— Ну от, а згідно із кодексом законів про працю за одне й те ж порушення двічі карати не можна! — торжествуючи заявив капітан.

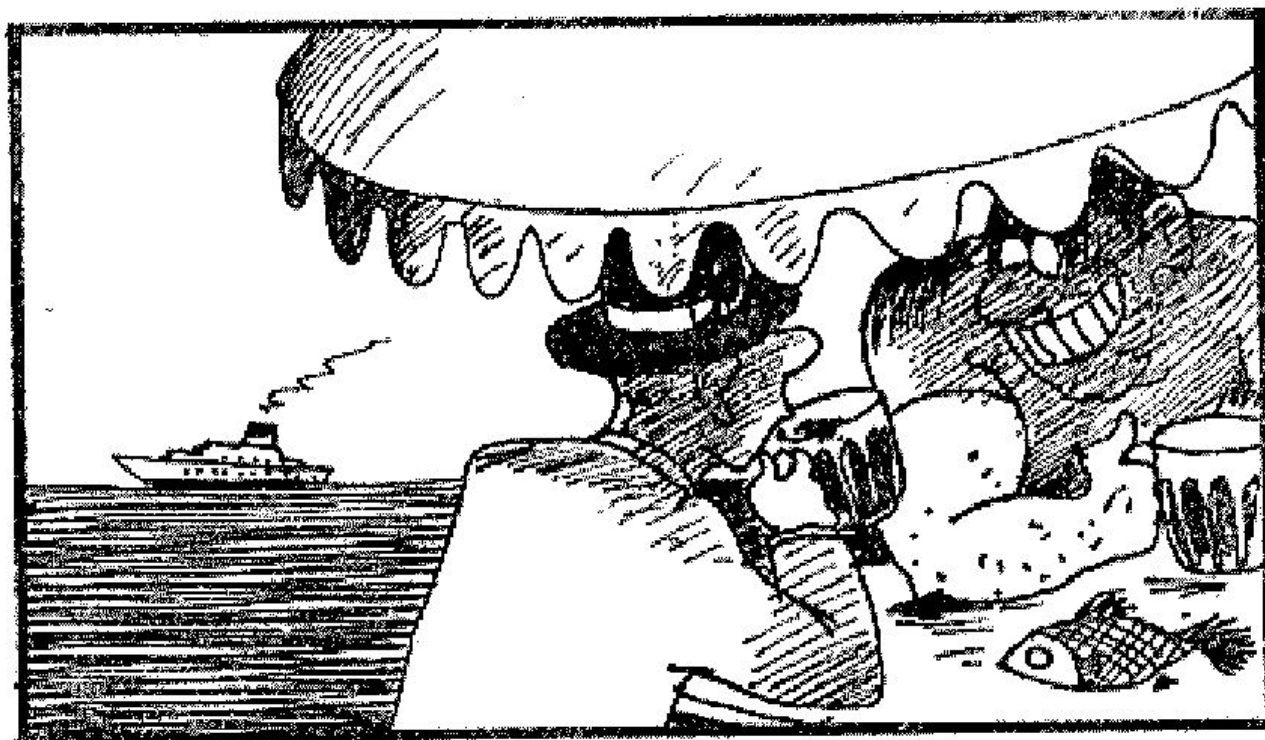
Суддя остаточно знітився й побіг радитись із боковим арбітром. Після нетривалої консультації він призначив спірний м'яч.

«ГОРЯЩЕ» ЛІКУВАННЯ

Валерій Бенедиктович прибув до санаторію першових хвороб по «горящій» путівці. Він шойно пройшов реєстрацію і присів на лаві біля головного корпусу, вдихаючи тепле морське повітря. Тут до нього співчутливо звернувся засмаглий кремезань у повній курортній екіпіровці:

- Лікуватись?
- Та взагалі-то...
- Зрозуміло. По блату чи по «горящій»?

— По «горящій». Відпустка на носі, а тут дві путівки: у санаторій жіночих хвороб і сюди. Ну, я вибрав цю.

Тим більше, що там вже два тижні прострочено, а тут тільки три дні.

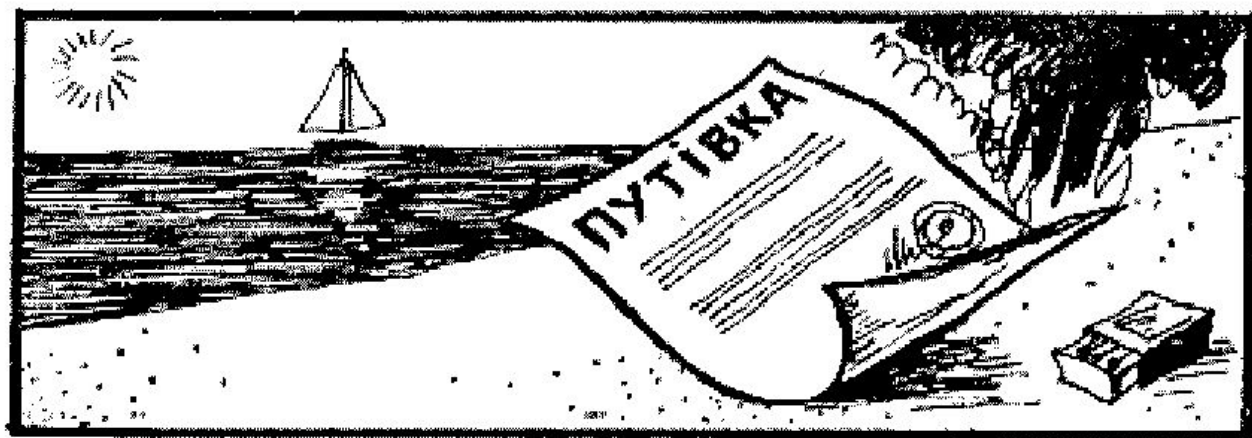
— Правильно зробили. Тут непогано. І процедури приємні.

— То ви теж по «горящій»?

— А то як же? Влітку інакше не втрапиш — тільки по «горящій». Щоправда, колись я в автосервісі працював, то було й по блату їздив. Але скажу відверто, по «горящій» не згірше, хіба що на пару обідів більше пропустиш... Минулого року у кардіологічному був. Хоч не на морі, а море задоволення. Так у преферанс награвся, що наприкінці лікування шуми у серці з'явилися. А у шлунковому позаторік мені не сподобалось — дієта! Самі розумієте, після 100 грамів — протерта кашниця. Через тиждень різкий біль у животі почався. А у психів я вдруге. Тут обстановка, можна сказати, здорова.

— А я ще хвилювався! — полегшено зітхнув Валерій Бенедиктович.

— Дарма! Нервувати можна на роботі, на стадіоні, але не у санаторії нервових хвороб. Отож — гайда на море! Там біля пляжу пивбар відкрили. А після — на процедури. З похмілля душ Шарко — незамінна річ!

ПАРОЛЬ НЕ ПОТРІБЕН

Очікування ставало нестерпним. Груша огледівся. Хоча навколо було досить багатолюдно, здавалось, на Грушу ніхто не звертав уваги.

«Що могло статись? Минуло вже півгодини, але він не з'являється. Може, не впізнає або переплутав щось. Чи... його забрали. Ну, звичайно, робота така, що у будь-який момент взяти можуть... Треба, поки не пізно, придумати алібі».

Від хвилювання у Груші спітніли долоні.

«Алібі... алібі... Втім, яке може бути алібі? Мене просто звільнять. Далєбі, звільнять...»

Грушу нудило. Чи то від голоду, чи від недобрих передчуттів.

«Ех, не треба було сюди приходити! — майнув здогад. — Поганюще місце!»

Груша нервово стис рукоятку ножа. Розумів: треба діяти. Але як? Залишити записку? Шукати? Неможливо — його обличчя Груша не запам'ятав.

«А спочатку здавалось все так просто, простіше пареної редьки! І раптом спійматись на гарячому!.. Але, зрештою, за кого мене мають! Ще десять хвилини чекати-му, а потім чкурну. І шукай вітру в полі! Йому це дорого обійдеться... Та ось, здається, він».

Груша напружився.

«Раптом збочить... Ні, прямує сюди...»

— Друге! — пролунало неголосно, але чітко, наче пароль.

— Пізно! — видихнув Груша замість «спасибі!». Він люто блиснув очима і встромив ніж... у шицель. — В мене вже обідня перерва скінчилась!

ВІДПОЧИВАЙ СПОКІЙНО!

— Алло, алло! Ніночко! Ну, як ти там відпочиваєш? Ти собі не уявляєш, який я радий, що ти подзвонила!.. Голодний? Ха-ха! Навпаки, я ситий по саму зав'язку... Заспокойся, у Михасика все гаразд. А от мене чомусь кожного дня викликають до школи... Якби я знав, що він такого накоїв! Він же не каже, де його школа. От саме про це я... Я виховую, але де мій ремінь? Я вже всю квартиру перерив... Ні, у пеналі не дивився. Я навіть припустити не міг, що він там. Зараз я візьму Мишків портфель... Не у тому пеналі? Я біля телефону стою... Пуфіка поруч зі мною немає, Мишко з ним погуляти вийшов, нехай побігає... Пусік, пуфік, я завжди їх плутаю... Трюмо? Не зрозумів, кажи по-нашому... Дзеркало стоїть? Бачу! Але, повіриш, не було часу його повісити... Ах, це у ванній треба повісити? Зрозуміло... Зліва від дзеркала стінка? Тут з усіх боків стінки... Ах, та, на яку вся моя премія пішла?.. Не заперечую, давай танцювати від пічки, але ж в нас, здається, батареї... Ясно, від телевізора. Так би одразу й сказала!.. Стати до телевізора спиною, зробити п'ять кроків прямо, нашттовхнутись на софу? Сильно нашттовхнутись? Ти толком роз'ясни... Знайти туалетний столик? А хіба у нас там є столик?.. Ах, там, де ти складаєш газети?.. Ну, що я не знаю, що таке столик? Горизонтальна дошка і чотири ніжки... Три? Бракований, чи що? А поруч пенал?.. Знайшов!!! Вже монети закінчуються? У мене теж... Тут у нас сир імпортований давали, так я одразу взяв п'ять кілограмів... Навіщо так багато?! Імпортований же... По-моєму, голландський... Ти, головне, не хвилюйся, відпочивай спокійно... От чорт, перервали!

Біда нагрянула до Назара Буги у понеділок. Нагрянула уві сні. Ледь він заплющив очі, як зараз же перенісся у цех, до свого токарно-гвинторізного верстата, на самий початок робочого дня... О, якби це був його, Назара, робочий день! Нічого схожого. Уві сні він працював не покладаючи рук, перевиконував норму, точно дотримував технологію, не допускав браку і навіть стежив за чистотою робочого місця.

Прокинувся Назар від дзеленчання будильника зовсім розбитим і морально пригніченим. Та це був тільки початок.

За два тижні отаких щонічних «вахт» він уві сні одержав аванс і обіцянку премії наприкінці місяця. Сподіваючись поспати бодай трохи нормально, Назар спробував лягти на годину раніше, але й це не допомогло. Після нічної зміни він (уві сні) цілісіньку годину дописував до цехової стіннівки. Ще б місяць тому Назар з упевненістю сказав, що таке йому навіть прищитися не може. А як привиділось, що на його верстаті з'явився вимпел кращого токаря, Назар дико закричав уві сні і прокинувся весь снітний.

Так, певно, й пропала б людина; але сусідка тітка Фрося підказала:

— До гомеопата йди, Назаре, вони усіх лікують.

І правда, вислухав Назара гомеопат.

— Наша наука, — каже, — лікує подібне подібним. За принципом «клин клином...» Так що призначаю вам сумлінну працю. Але спочатку у малих дозах.

Назар почав нове життя. Попервах скоротив перекури і різець заточив як слід. Трохи відпустило.

Нічний вимпел з верстата кудись зник. Далі — більше. Вдень Назар нову оснастку для люнета придумав, а вночі пришлося йому, що він у інструментальні з Петром Трикачем півлітруху тягнув. І пішло. Сон покращав, марення зникли. Ранком Назар вставав свіженький, мов парниковий огірок, і — на завод, у цех, на лікування. Здоров'я — над усе. Одне погано — народу біля верстата юрмиться... Усякі там хронометристи, кореспонденти, гави... Збивають з лікувального режиму. Тут же майстер відірвав.

— У тебе, Назаре, — питає, — хвороба не заразна?

Назар, не відриваючи очей від ноніуса, відшив:

— Хронік я, заспокойся.

— Шкода, — зітхнув майстер, — бо ж кварталний завалюємо.

— Друзі! Ми з вами в салоні нових фасонів одягу, які підготував до весняно-літнього сезону наш Будніок моделей.

Тетяна демонструє спортивну модель, основний компонент якої — футболка. Зверніть увагу на малюнок тканини. Він відтворює календар ігор першого кола чемпіонату країни. Гарантуємо, що у цій футболці жінки стануть набагато привабливішими. Чоловіки будуть просто не в змозі від них відірватись. Крім того, придбавши її, ви через кілька місяців можете розраховувати

на обнову: футболку з календарем другого кола чемпіонату.

Світлана знайомить вас з вечірньою сукнею для жінок середнього віку. Декому може здатись, що це халат. Не дивуйтеся, це справді халат. Звичайно, в ньому у театр не підеш. Але хіба жінка середнього віку так вже часто виривається до театру? Отже, саме халат і є її повсякденною вечірньою сукнею. Вечірній ансамбль доповнює парасолька з масивною ручкою з твердих порід дерева. Гадаю, жінки оцінять переваги цієї парасольки під час злив, а також у дні авансу, полочки і ювілеїв колег чоловіків.

Нову модель для відпочинку, під час якої жінки мають бути особливо елегантними, демонструє Катя. Зверніть увагу на збільшені накладні кишені. У праву входить три кілограми картоплі, у ліву — два кілограми огірків. У нагрудній кишені вміщується кілограм яблук. Гадаю, думка модельєрів зрозуміла — руки жінки на курорті мають бути вільними.

І, нарешті, окраса сезону, весільний комплект «Господарочка» — останнє досягнення нашого Будинку моделей. Не секрет, що весільне вбрання використовується один, максимум три рази в житті. Тому ми пропонуємо універсальний варіант весільного вбрання, який легко трансформується у звичайний повсякденний одяг. Фата стає симпатичним фартушком. Штучні квіти легко відстібуються від каркаса, на якому закріплені, — і це вже елегантні хромовані ополонки. Подивіться, як швидко перетворюється Оксана із романтичної чарівної нареченої у звичайну домашню господарку.

Думається, що запропоновані моделі порадують не тільки жінок, але й наших чоловіків, яких треба берегти, незважаючи ні на які зигзаги моди.

Клацнув замок і на порозі став господар квартири, артист місцевого драмтеатру Ігор Іванович Гринюк. Очі його бігали, а пухка щока сіпалась, як відірвана лапка стоноги.

— Ну, звичайно! — сказав він, грюкнувши дверима. — Тільки-но чоловік за поріг, як у квартирі об'явився гарненький молодик.

— Який молодик, Ігоре! — сплеснула в долоні дружина Клава. — Це довгожданий сантехнік.

— Мене не обходить його фах, — спалахнув Ігор Іванович, скидаючи піджак. — Я застав вас на місці злочину.

— Злочину?! — змінилась на обличчі дружина. — Ти б радів, що до нас нарешті прийшов сантехнік.

Приголомшений майстер мовчав, як справний водогінний крап.

— Не до нас, а до тебе! — невгавав Ігор Іванович. — І надалі прошу мені не брехати! Ви гляньте на нього! Бач, як вирядився! Не сантехнік, а дипломат! Яку ви фірму репрезентуєте, молодий чоловіче?

— Я з ЖЕКу № 415, — ледь чути промовив сантехнік.

— Ігоре, облиш! — втрутилась дружина. — Нині сантехніки наче лялечка вбрані. Бачиш, он у нього і чемоданчик з інструментом...

— Цей чемоданчик у народі, між іншим, називають «дипломат»! А коли він сантехнік, чому ж нічого не лагодить?

— У нього немає потрібного вентиля. Адже так? — дружина з надією глянула на молодика.

— Я так і думав, конспіратори! — зло посміхнувся Ігор Іванович. — В такому разі — дуель! Якому виду зброї ви віддаєте перевагу? Пістолетам чи гайковим ключам? Втім, ні того, ні другого у вас, здається, немає?!

— Е... я... зараз... Ось у мене випадково знайшовся вентиль, — заметушився молодик і розкрив свій чемодан.

Хоч руки у майстра трохи тремтіли, за кілька хвилин булькотіння у ванній припинилось...

— Чого це ти сьогодні такий збуджений? — спитала Клавдія, коли сантехнік зник за дверима. — Адже сам ставився до ревнощів з осудом, казав, що вони затьмарюють почуття.

— Але поліпшують комунальні послуги, — посміхнувся Ігор Іванович. — Без ревнощів ми б ще довго вентиль шукали. Давай на завтра скляра викличемо. Я йому таку сцену ревнощів на балконі влаштую, — Отелло позаздрить!

— Ну, подивимось, що там на тобі записано? — позіхнув завгосп, потягуючись у величезному м'якому кріслі. Такого не було навіть у директора. — Так... ножиці побутові, артикул 201, штук одна. Є?

Зубач простяг завгоспу гвинт.

— Це що, ножиці? — здивувався завгосп.

— Ви ж казали, що як не буде повного комплекту, то хоч щось принеси, щоб списати...

— Казав... Але до чого тут гвинт?

— Ну як же! Два кінця, два кільця, посередині гвіз-
док.

— Хоч би гвіздок приніс,— пробуркотів завгосп.

— Так гвинт краще, міцніше тримає... А ножниці спів-
робітниці зі своїми викройками дочиста зтерли,— зі-
знався Зубач.

— Гаразд, хай їм біс... Малогабаритний холодильник
«Сніжинка», штук один... Ну, показуй, що залишилось?

— Ось,— Зубач поставив на стіл дві пляшки «Жигу-
лівського».— Холодне з холодильничка... щоправда, не
з того.

Завгосп недовірливо торкнувся пляшок.

— Від «Сніжинки», слід розуміти, більше нічого не
залишилось?

— Хіба для наших такий тендітний холодильник го-
диться? Їм рефрижератор подавай. Цілий день носять,
носять. Отож і не витримав, лопнув, як мильна буль-
банка.

— Що з тобою робити,— махнув рукою завгосп і ді-
став склянку.— В мене у загахнику кришка від моро-
зильної камери є, слухаємо якось... Калькулятор Е-1001
брав?.. Май на увазі, рахівниці не приймаю... Чого мов-
чиш? Хоч пару діодиків є? Ну хай вимикач?

— Приймайте! — гордо промовив Зубач.— Е-1001.
Цілісінький!

— Та ти що? — отетерів завгосп.— Може, ще й пра-
нше?

— Чого не знаю, того не знаю,— знизав плечима Зу-
бач.— З тої пори, як одержав, жодного разу не вмикав.

— Молодець! — засяяв завгосп і аж підвівся у кріс-
лі.— Прикро, що такі бережливі люди від нас звільня-
ються. Давай свій бігунок, з великим жалем, але під-
лишу.

НАЙКРАЩИЙ ВАРІАНТ

— Добридень, Сидоре Прокоповичу! Як ваше дорогоцінне здоров'я?.. Не впізнаєте? А ми з вами тричі на день розмовляємо. Щоправда, коротко. Ви мені три слова, я вам — п'ять. Ви мені: «Слухаю!» Я вам: «Покличте Федорівську!» Ви: «Вона вийшла!» Я: «Пошукайте, будь ласка!»... Так, чоловік Федорівської. Відтепер впізнаватимете? Дуже радий!.. Власне, я хочу повідомити, що Наталя буде після обіду... Що сталося? Та нічого особливого. Чесно кажучи, зачіску робить — ми ввечері до ресторану йдемо... Я їй так і сказав: «Як ти можеш? А раптом перевірка, начальник має знати, де ти». А вона відповідає: «Стільки разів відпрошувалась, що більше нічого придумати не можу. Треба було заздалегідь подбати...» Одне слово, — жінка... Я розумію, що наука через її зачіску не зупиниться, але може бути пляма на відділі, яким ви керуєте. По собі знаю — невеличка плямочка, а потім жодна хімчистка не прийме. Тому й дзвоню, щоб разом поміркувати, почути вашу думку... У мене взагалі є кілька варіантів. Як вам варіант зустрічі родичів? Кажете, вже усіх зустрічала? Мене це теж бентежить... До того ж, здається, усі знають, що вона сирота... Я їй сам відчуваю, що то не кращий варіант... А як вам те, що у нас крап прорвало? Тисячу разів було? Можливо. А от версія із зубним лікарем мене самого не зовсім влаштовує. Знаєте, не люблю жартувати із здоров'ям...

А як ви щодо того, щоб її по роботі задіяти?.. Я маю на увазі послати її у суміжну організацію... Правда, непогано? А може, навіть у дві? Тоді їй на цілий день

роботи вистачить... Жартую, Сидоре Прокоповичу, вона до обіду упорається... Так, кажете, краще у трест на погодження?... Ви мене переконали! Погодження — річ потрібна, солідна. Це не зачіска якась...

Життя у Анатолія Свиридовича не стало через сусіда зверху. Ні, сусід не випробовував на водостійкість стелю його квартири, не влаштовував у вихідні дискотеки на сорок осіб, але завжди приходив додому навантажений сітками та пакунками. Дружина кожного вечора відривала Анатолія Свиридовича від телевізора і примушувала милуватися непоказним сусідом:

— Оце-то чоловік! Дивись і вчись!

Анатолій Свиридович дивився, але вчитись не бажав. Врешті-решт йому це набридло. Якось він з'явився на подвір'ї з двома великими кошиками, повештався деякий час попід вікнами і шез у під'їзді. Так Анатолій Свиридович почав робити щодня, поступово збільшуючи об'єм вантажів. На п'ятий день він вже красувався з величезним туристським рюкзаком за спиною.

Того ж вечора у помешканні Анатолія Свиридовича задзеленчав дзвоник. На порозі стояв сусід.

— Здрастуйте,— звернувся нерішуче незваний, але дуже чеканий гість.— Вибачте за нескромне питання, але що ви кожного дня носите додому?

— Моя справа!— відрубав Анатолій Свиридович.— А чому це вас хвилює?

— Мене — анітрохи. Але чомусь хвилює мою дружину.

— Я ношу пральний порошок «Блиск». Так і передайте.

— Навіщо вам стільки порошку?

— А я охайний. Люблю по три рази на день прати... Між іншим, коли ви кожного дня прете по дві сітки яблук, то, гадаєте, моя дружина спокійно на це дивиться?

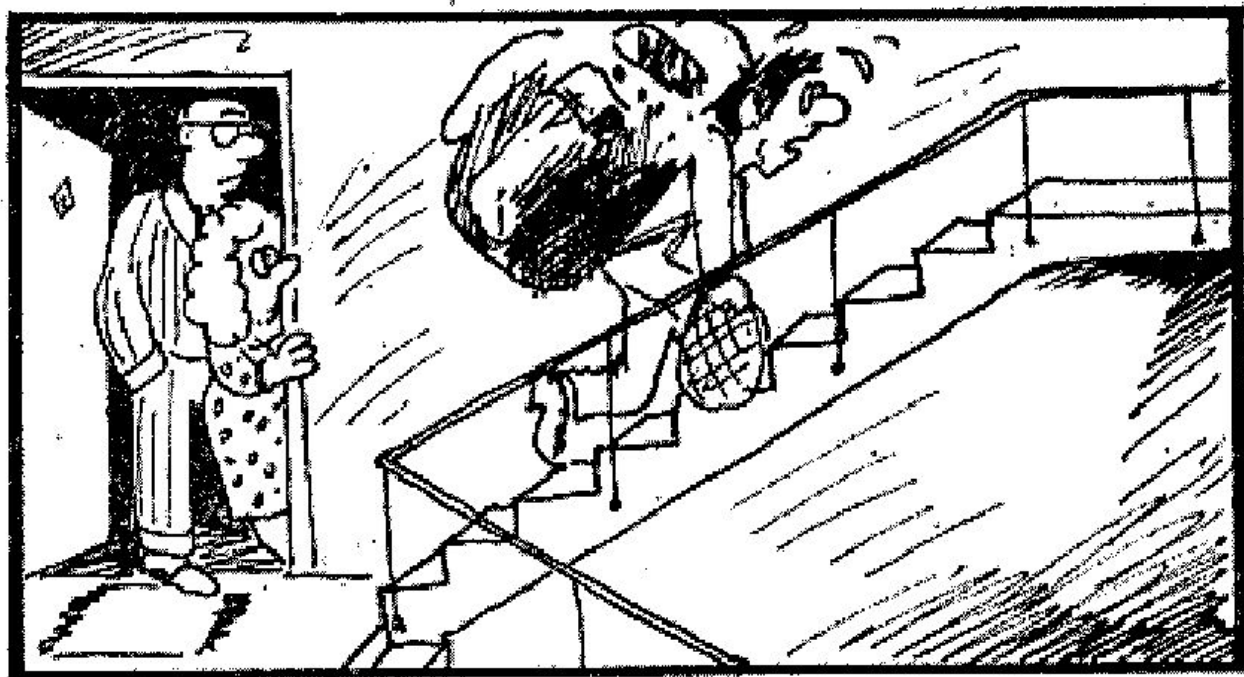
— Отже і ваша теж?— нарешті зрозумів сусід.

— А ви як гадали? І, між іншим, ви першим почали... Я у ваше життя не лізу. Допмагаєте — на здоров'я. Але так, щоб ніхто цього не бачив. Бо інакше, майте на увазі, я у суботу у дворі привселюдно білизну вішатиму.

— Ну, навіщо ж ви так!— трохи образився сусід.— Ми все-таки свої люди... Що б придумати, адже кошника за пазуху не сховаєш...

— А ви до стінки ближче тримайтесь.

— Я постараюсь. Тільки і ви мене не підводьте,— примирливо посміхнувся сусід, потис Анатолію Свиридовичу руку і зник за дверима.

ТЕПЛЕНЬКЕ МІСЦЕ

У проході біля паркану, що огороджував будівельний майданчик, раптом зіткнулись носом до носа два старих приятеля. Один високий, сухорлявий, спортивного вигляду, другий вже трохи обрешклий, але ще молодцюватий товстунець.

— Михайло!

— Петро! Скільки літ, скільки зим!

Чоловіки обійнялись.

— Ну, як ти, як живеш?— поцікавився ще молодцюватий Петро.

— Та нормально. Робота, сім'я, двоє дітей,— відповів спортивний Михайло.— А ти-то як?

— Та нічого, помаленьку... А ти все такий же кра-сень. Стрункий, підтягнутий, засмаглий... Загар просто чудовий. Либонь, тільки-но з курорту?

— Ну, припустімо, загоряю якраз на роботі.

— На роботі?

— Слово честі!

— Ну, я бачу, ти знайшов собі тепленьке місце... А вам люди не потрібні, які теж у робочий час загоріти не проти?

— А чого ж, потрібні...

— То ти вже зроби протекцію по старій дружбі... Я бачу, ти й зодягнений наче артист. Так що зарплата пристойна?

— Та вистачає.

— Ні, точно, артист! Але ж і я до муз відношення маю. Свого часу адміністратором у цирку працював. Потім, правда, пішов, сказали, ніби я якісь діла робив. Та

які ж то діла! Ніяких. Палець об палець не вдаряв. Ти ж мене знаєш.

— Та, пам'ятаю, ми тебе ще у школі прищипкою на морозі звали.

— Ну, це давно було... Я відтоді енергійнішим став. Так що, вгадав — артист?

— Бери вище.

— Письменник? У Буднику творчості побут описуєш? На сонечку образи, звичайно, яскравіші приходять... Я теж, між іншим, маю пряме відношення до літератури. Деякий час працював приймальником у пункті прийому макулатури. Літератури побачив! Ну що, відгадав?

— Бери вище!

— Вчений? Спостерігаєш за сонячними затемненнями? Чи щось у такому роді? У мене, до речі, в математиці теж досвід чималий. Два роки пляшки приймав у гастрономі. ЕОМ не справиться! А я справлявся.

— Не відгадав.

— Чого крутиш? Розумію, тепленьке місце, не кожного візьмуть, так і скажи.

— Та ні, приходь, тебе візьмемо. У разі чого, скажеш, що від мене.

— Отже, замовиш слівце?

— Замовлю, так і бути. Тільки врахуй, попервах, звичайно, не на перших ролях працюватимеш. Може, і підсобником доведеться повкалювати.

— Ну, це я розумію, згоден. Тільки не тягни, скажи, де працюєш.

— Я ж кажу — бери вище. Ой, бачиш, на п'ятнадцятому поверсі...

Михайло показав на будинок за парканом, що стояв у будівельних лісах.

— Он там зараз і працюю. Монтажник будівельних конструкцій.

— Про що ти мрієш?— спитала мама, заходячи у дитячу кімнату.

— Я думаю, звідки беруться діти. Як ти вважаєш?— поцікавився Петрик, погойдуючись на стільці.

— Не запитуй дурниці!— мама трохи розгубилась і почала інтенсивно витирати пил.— Краще почитай книжку.

— Та я її напам'ять вивчив... Мамо! Я вже у другому класі і маю знати звідки я взявся!

— Тебе знайшли у капусті!— зізналась мама.

— Дивно!— засоваввся Петрик.— Я народився взимку, коли, наскільки мені відомо, капуста не буває.

— Дуже багато ти розумієш... Є спеціальна капуста, яку вирощують у парниках. Якби сумлінніше вчився, ти б знав.

— Де це було?

— Не розумію, яка тобі різниця?

— Раптом я стану великим і на місці мого народження забажають поставити пам'ятник.

— Як станеш, тоді й поговоримо.

— Ні, я хочу знати зараз!

— Не втомлюй мене! Минуло стільки років, а я маю пам'ятати?

— Добре, а хто шукав? Ти чи тато?

— Слухай, ти мені набрид!— спалахнула мама. Вона пожбурила ганчірку і заховалась на кухні.

Петрик кинувся до батька...

— Звідки беруться діти?— перепитав батько, на се-

кунду відірвавшись від газети.— Тебе, наприклад, приніс лелека.

— Я так і думав.

— От і чудово!

— Я так і думав, що мама щось приховує. Як ти вважаєш, навіщо їй це потрібно?

— Не розумію, що сталось?

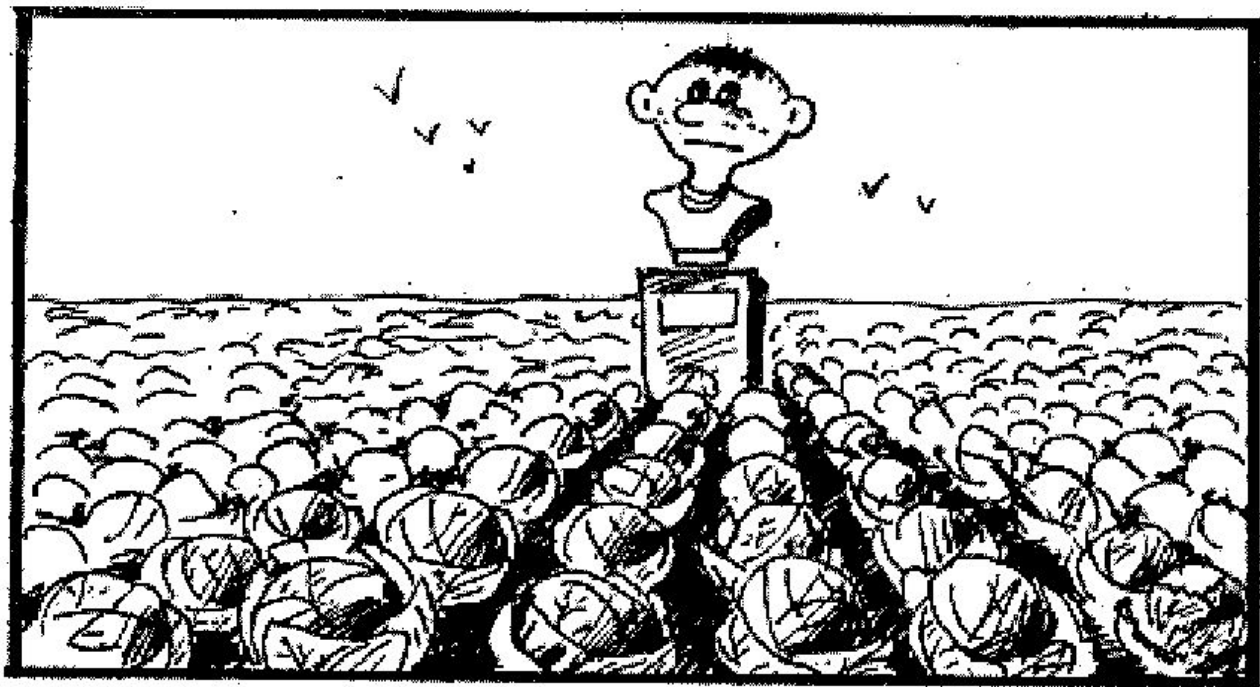
— Мама твердить, що мене знайшли у капусті.

— Ах, он воно що... Певне, я щось забув. Можливо, тебе справді знайшли в капусті, а приніс тебе туди лелека.

— Тату, не захищай маму. Я відчуваю, що твоя версія вірогідніша. Зрештою, в мені говорять гени.

— Які гени?

— Звичайні. Я відчуваю любов до тварин. Зокрема, до лелек. А до капусти я байдужий... І мрію літати... Здається, я все зрозумів,— урочисто заявив Петрик.— Мама не бажає, щоб я став льотчиком, тому й вигадує. Але проти генетики не попреш!

ЖИТТЯ — ЦЕ ПРАЦЯ

Взяти інтерв'ю у славнозвісного Сізіфа було непросто: як у будь-якої ділової людини, у нього все розписано по хвилинах. Але журналісти — народ настирний.

КОРЕСПОНДЕНТ. Здрастуйте, як посувається ваша робота?

СІЗІФ (не відриваючись від роботи). Дякую, потихеньку рухаємось уперед. Пройдено вже найважчий перевал, подолано прямовисну двохсотметрову стіну і ділянку льодовика. Так що основні труднощі позаду.

КОРЕСПОНДЕНТ. Але попереду вершина...

СІЗІФ. Так, безумовно, вона не за горами. Вершина може стати каменем спотикання, вірніше, спотиканням для каменя. Але я вірю в успіх і не збираюся зупинитись на півдорозі, вірю, що моя праця може стати наріжним каменем майбутньої дисертації.

КОРЕСПОНДЕНТ. Але ж усі попередні спроби закінчувались невдачами?

СІЗІФ. Так, окремі зриви були, але я не тримаю камінь за пазухою і, як бачите, не стою на місці. Можу похвалитися, що на сьогоднішній час швидкість піднімання каменя зросла майже вдвоє, практично за тієї ж швидкості спуску.

КОРЕСПОНДЕНТ. Коли можна чекати практичних наслідків вашої діяльності? Адже дехто навіть іронізує з цього приводу.

СІЗІФ. Ви, певне, знаєте, що мене сюди поставив сам Зевс... А начальству, як відомо, видніше. Думаю, якби у моїй роботі не було практичної цінності, від неї дав-

но вже не залишили б каменя на камені. Давайте не будемо загадувати, час покаже...

Попереду забовваніла вершина.

— Все!— несподівано вигукнув Сізіф.— Погляньте на годинника! Адже обід! Отак завжди: ледь переймешся як слід роботою, а вже перерва...

Брила з гуркотом покотилася донизу...

У аванс, значить, раптом кажуть:

— Мужики, в кого діти, здавайте по трояку!

— Гарненька справа!— кажу.— Нема такого закону! Якщо так, то я більше не народжуватиму.

— Не кричи!— заспокоюють.— Увечері, в середу ранок дитячий організується.

— Інша справа,— оговтуюсь.— Тільки я при дітях пити категорично відмовляюсь.

— Ти свою свідомість,— кажуть,— залиш для іншого разу. Трояк на дарунок поворічний піде. Плюс карбованець місцевком докладе.

— Знаю,— кажу,— я ваші подарунки! Нема чого скупитися! Не Восьме березня. Можна і по п'ятірці скинутись і купити людський подарунок. Наприклад, нічник. Річ настільки гарна, що можна милуватись навіть вночі. Якщо, звичайно, безсоння. І перед настільною лампою має безумовні переваги. Все видно, і читати не треба. Загалом, хочу нічник, а якщо треба необхідні довідки і характеристики, принесу.

Тут їм діватись нікуди.

Купили нічник, але не віддають. Дід Мороз, кажуть, під час дитячого ранку вручить. А Дідом Морозом вия-

вився Сергій Панченко з бухгалтерії. Його завжди на такі заходи висувають, бо він у черзі на квартиру стоїть. Тільки з нього такий Дід Мороз, як з мене артист опери та балету. Ну, діти стараються перед Дідом Морозом: хто вірш розповість, хто потанцює. Мій телепень, звичайно, без вірша пішов. Дивлюсь, тягне дарунок. Розгортаю — крокодил. Тобто не справжній крокодил. А слон з хоботом. Надувний. В мене очі вище окулярів полізли. Схопив я слона і до Діда Мороза.

— Віддавай,— кажу,— наш дарунок. А то гірше буде! Тут,— кажу,— не Африка, щоб слонів роздавати.

А він справжнього Діда Мороза із себе вдає.

— В нас,— каже,— не крамниця, а лотерея. У мене записано — номер 22. Ось ви номер 22 і одержали.

Тут я почав з себе виходити.

— Цей номер в тебе не пройде! — погрожую.— Нема чого на лотерею спихати. Я сам по три лотереї у аванс беру. Тому бажаю одержати замовлений нічник! Я, може, вже тиждень не сплю, тренуюсь, щоб задоволення від нього одержати й естетичну насолоду.

Загалом, притис його до стіни. Тут він почав викручуватися.

— Чого це,— каже,— ви мене до стіни притисли? Вона брудниться. Якщо ви так наполягаєте, то поверніть перш за все той подарунок, який одержали.

А мій телепень вчепився за слона і нізащо не віддає.

— Видай,— кажу Панченкові,— нічник по-доброму! А то я усю вашу бухгалтерію розкрию. І не подивлюсь, що ти Дід Мороз!

Тут він у амбіцію вдарився. Ну і я, звичайно, не витримаю. Відкрив його справжнє обличчя перед усім чесним народом...

А що стосується нічника, то я свого доб'юся. Я їх врешті-решт по судах затягаю!

ШЛЮБ З РОЗРАХУНКУ

Надумавши одружуватись, Степан Папуша зайшов порадитись із давнім приятелем Костянтином Рахубенком. Той зустрів Степана з розкритими обіймами.

— Вигляд у тебе, брате, як у молодого нареченого. До речі, бачив я тебе якось з прегарненькою дівчиною. Зізнайся, мабуть, весілля не за горами?

— Справді, я про це думаю. Але гризе мене, Костю, хробак сумніву. У такому ділі прогадати — раз плюнути. Он нині багато кажуть — шлюб з розрахунку, шлюб з розрахунку! А ось ти — людина, близька до комп'ютерів, скажи, де він, цей розрахунок, у якому довіднику? Раніше хоч гороскопи були...

— А чого ж, можна й розрахувати, — поміркувавши, несподівано відповів Рахубенко. — Треба тільки закласти ваші дані. Зріст, вагу, колір очей, сімейний стан.

Даних нареченої у Степана при собі не було, але за три дні він був у всеозброєнні. Рахубенко склав програму, машина зробила свої мільйони операцій на секунду і... видала Степанову долю у вигляді невеличкого папірця з дірочками.

— Все нормально! — сказав Рахубенко, читаючи перфострічку. — Можеш спокійно одружуватись.

— Ну, це ще як сказати, — не виявив належної радості Степан. — Бачила б твоя машина її маму, я вже не кажу про квартиру, певне, таке б не порадила.

— Даруй, брате, але ти таких даних не давав. Тепер доведеться складати нову програму, заходь через пару днів...

— З одруженням краще зачекати, — резюмував Ра-

хубенко після одержання результатів.— Машинна не радить.

— Їй легко поради давати,— зітхнув Степан.— А тут така дівчина: вродлива, струнка. До того ж без двох хвилин кандидат наук...

— Одразу б так і казав. Струнка, вродлива — це в нас вже є, а що без двох хвилин — зовсім міняє суть,— замислився Рахубенко.— Може вийти абсолютно протилежний результат. Треба поекспериментувати...

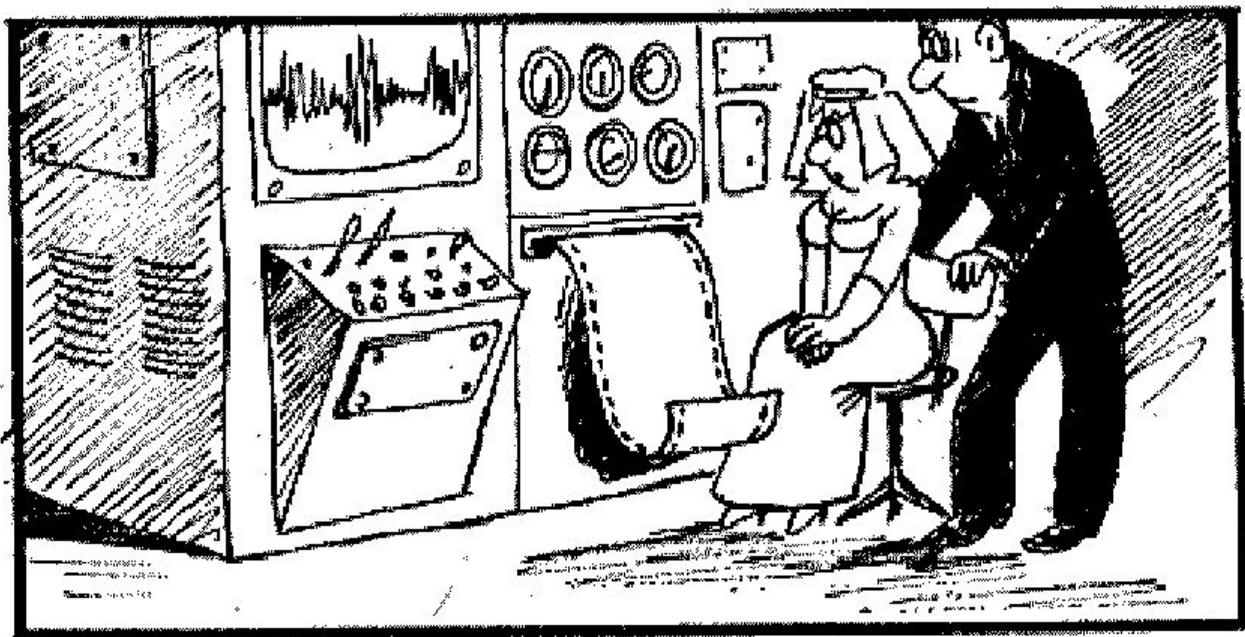
— Маємо усі передумови для одруження,— повідомив він за тиждень.— Вітаю!

— Я так і гадав,— засмутився Папуша.— Хіба машина може зважати, що моя наречена так само не любить футбол, як я класичну музику?

— Але ж ти не говорив... Давай спробуємо востаннє.

— Твої побоювання підтвердились,— констатував Рахубенко за кілька днів.— Машинна радить весілля відкласти.

— Це я й сам знаю,— махнув рукою Степан.— Вона виходить за іншого. Де вже вашій електроніці угнатися за сучасною молоддю!

З М І С Т

Достовірність, достовірність, достовірність	5
Наочна агітація	7
Абетка	9
Від свистка до свистка	10
Вогник	12
Порада	13
Обряд	14
Світ захоплень	15
Портретна схожість	18
Важний випадок	20
Закон природи	21
Приходьте вчора!	23
Залізний аргумент	24
База	25
Про шкідливі звички	26
Споріднення душ	27
Арифметика	29
Бездоглядний	30
Муки творчості	31
З першого пред'явлення	33
Аншлаг	35
Терміновий виклик	36
Поважна причина	38
Спірний м'яч	39
«Горяще» лікування	41
Пароль не потрібен	43
Відпочивай спокійно!	44
Хронік	45
Для дому, для сім'ї	46
Отелло	48
Амортизація	49
Найкращий варіант	51
Свої люди	52
Тепленьке місце	54
Генетика	56
Життя — це праця	58
Нічник	59
Шлюб з розрахунку	61

БИБЛИОТЕКА «ПЕРЦА» № 299

Геннадий Яковлевич Костовецкий

Олег Сергеевич Попов

ПРИХОДИТЕ ВЧЕРА

(На украинском языке)

Иллюстрации А. Юна

Издательство «Радянська Україна»

Редактор Ю. Проколенко

Здано до набору 12. 03. 85. Підписано до друку 20. 04. 85. ВФ 10200.
70×108/16. Папір друкарський № 2. Гарнітура літературна. Внесений
друк. 2,8 умовн. друк. арк. 2,8 умовн. фарб.-відб. 2,28 обл.-вид. арк.
Тираж 104 000 прим. Зам. 01370. Ціна 10 коп.

Орденна Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Орденна Леніна комбінат печати видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

***З бібліотеки
Веніаміна
Еппеля***

10к.

